

Over drie dagen reizen we weer naar Ghana.
Dit keer getweeën, Henk en ondergetekende.
Ik doe dit keer geen voorstelrondje meer. Zie hiervoor eventueel alle de voorgaande reisverslagen op onze site <http://www.support4ghanesekids.com/activiteiten-agenda> en <http://www.support4ghanesekids.com/waarom-support-4-ghanes-kids>
Zondag 10 juli eerst weer naar Accra vliegen en daar overnachten.

Waarom in het hotel een auto een hoop ruimte staat in te nemen is weer eens Afrikaans onnavolgbaar...

De volgende dag vroeg naar het vliegveld. Helaas vliegt Starbow niet meer maar Sunyani. Wel naar Kumasi. Altijd goed voor een vier uur durende fantasievolle rit met het St Mary's busje

Onderweg nog even wat varkensvlees nuttigen uit een hypermoderne high-tech Afrikaanse kookgelegenheid.

Dit alles als voorbereiding en bodem voor de "smaaksensatie" die Angie ongetwijfeld weer voor ons zal hebben bereid.

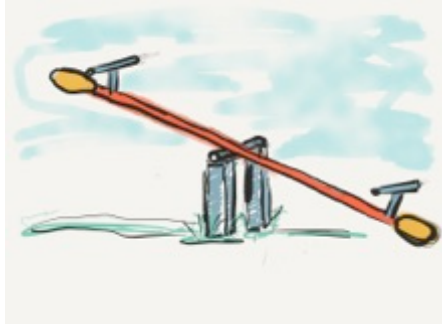

Wat staat er zoal op het twee-en-een-halve week durende programma? In eerste instantie uiteraard de voortzetting van de training in St Mary's van ECG en echo's.

We hebben goede hoop dat het lukt om de echografie bij ons volgende bezoek in oktober echt operationeel te kunnen maken.

En er zal een afspraak moeten worden gecreëerd in het ziekenhuis in Berekum om, op verzoek van de bisschop, daar ook een trainingsprogramma te starten m.b.v. de jongens die we in Drobo hebben opgeleid. Een ziekenhuis waarin ze nog denken, dat als je in een ruimte geavanceerde IC-bewakingsapparatuur opstelt, ze dan aan de gebruiksaanwijzing voldoende hebben om een patiënt te redden als het apparaat "piep" zegt en rood-flitsende lampjes toont! Gaat uiterst boeiend worden. We gaan proberen ze ervan te overtuigen dat een opleidingstraject onontkoombaar is.

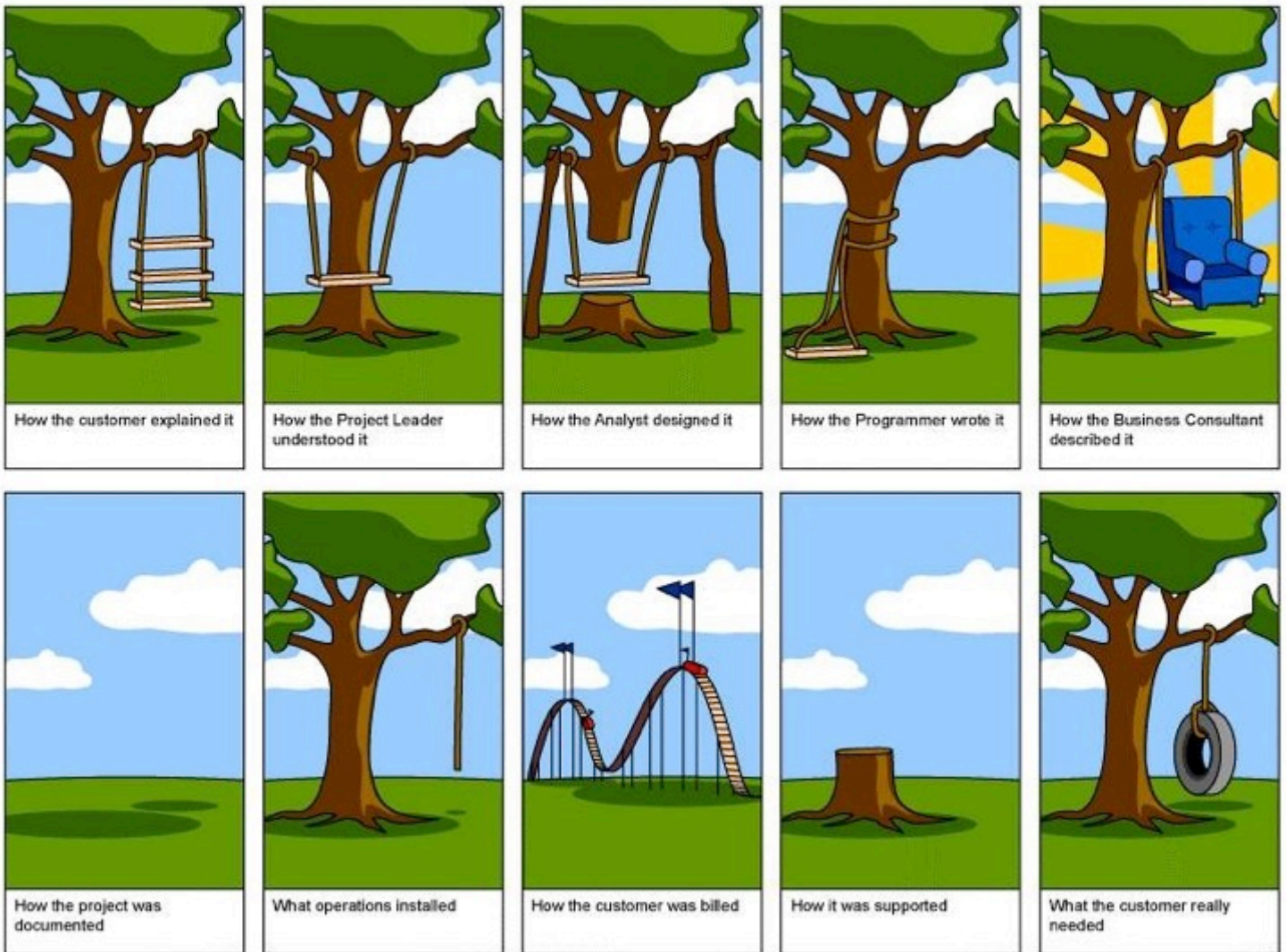
Verder wordt de "Art Centre Club" van Portia en Tony voorzien van een "decibellen-apparaat". Hebben ze nodig om grote groepen pubers toe te spreken als er geen stroom is. En stroom laat het in Ghana met opgewekte regelmaat gewoon afweten. Heet "dumsor".

Verder, het speeltuintje van St Mary's. Henk heeft weer enkele schetsen vervaardigd die we zullen trachten te realiseren.

De grote vraag is daarbij meestal niet of dat gaat lukken.
 Wel, wat ze er nu weer van zullen maken. Het is altijd anders dan bedoeld en
 afgesproken, maar wel erg leuk.
 Doet me denken aan:

We houden jullie op de hoogte van alle verrassingen.

En ja, dan zijn er in het Fetentaa UNHCR Refugee Camp nog een paar projecten.
 In eerste instantie moeten we gaan praten over onze bijdrage aan het School Feeding Project. Geld is daarin uiteraard de beperkende factor en het irrigatie- en landbouwproject hebben o.i. als permanente oplossing voor het voedselprobleem, een hoge prioriteit. Wel willen we proberen van dat schoolvoedingsproject een fotoreportage te maken van bereiding tot nuttiging ervan. Waarbij we graag te midden van 400 schoolkinderen ook graag even onze eigen (rechter) hand samen met ze in het voedsel

willen steken. Samen eten is in Afrika van uiterst hoge betekenis!

En daarom hebben we meteen al de eerste week in Kumasi een afspraak met een tweetal studenten aan de KNUST, de Kwame Nkrumah University of Science and Technology. Een contact dat door de TU Delft voor ons is gelegd.

Zij gaan ons helpen met het ontwerpen en uitvoeren van een irrigatieproject in het kamp. De bedoeling is, dat eind van het jaar, aan het begin van de jaarlijkse droge periode, dit project operationeel is.

Ook contacten over de wijze van landbouw en optimale

verkoop, zijn in Nederland gelegd. Het is een project waarvan wij de start proberen te geven en dat door hun eigen werk de komende jaren, met onze begeleiding, moet gaan groeien tot een volwaardige bron van inkomsten voor het hele kamp.

Om dat laatste te garanderen gaan we de komende weken gesprekken met de bisschop voeren om een organisatie in het leven te roepen die dat kan waarborgen.

Binnen diezelfde organisatie zal ook het op te richten naai atelier worden ondergebracht. Dat willen we in oktober opzetten en als opmaat daarvoor stromen na een kleine annonce in het Algemeen Dagblad onvoorstelbare hoeveelheden knoopjes, spelden en naalden, garen, ritssluitingen etc etc etc binnen.

Lezers helpen lezers
 lezershelpenlezers@ad.nl

Wie helpt ons aan kledingknopen, ritsen, spelden, centimeters, tornmesjes en scharen: kortom alles om een naaiatelier in het Fetentaa UNHCR Refugee Camp in Ghana op te starten?
 Annelies Haan, 06 12822052, lo@xs4all.nl

Het huis van Annelies is nu omgedoopt tot “De Knopendoos”!!!
Begin augustus zullen we trachten dat allemaal naar Ghana te krijgen.

Plannen genoeg.

Ben ik nog wat vergeten?

Vast wel.

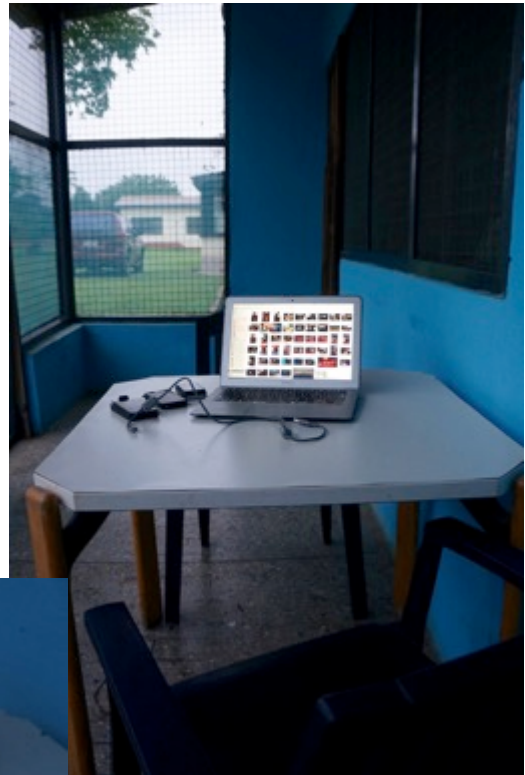
En bovendien verlopen deze reizen immer anders dan gedacht en gepland.
Maar wel met resultaat.

We hebben er weer vreselijk zin in!!!!

Wordt vervolgd.....

dinsdag 12 juli 2016

We zijn in Drobo aangekomen.
Zoals gebruikelijk lukte het gisteravond niet om het dagelijkse deeltje te produceren.
Vanmorgen echter na een vreselijk diepe slaap heerlijk wakker geworden om 6AM door het bekende geluid van de al eens eerder vermelde "Ghanese piepsijs" (ik ga er nog eens een plaatje bij zoeken), voorafgegaan door wat geboer van een lokale minaret. Het laatste was gelukkig kort. Nu in alle rust, Henk is waarschijnlijk in zijn slaap nog bezig met het transformeren van omgevallen bomen en zo, op de waranda het eerste Drobo-stukje.

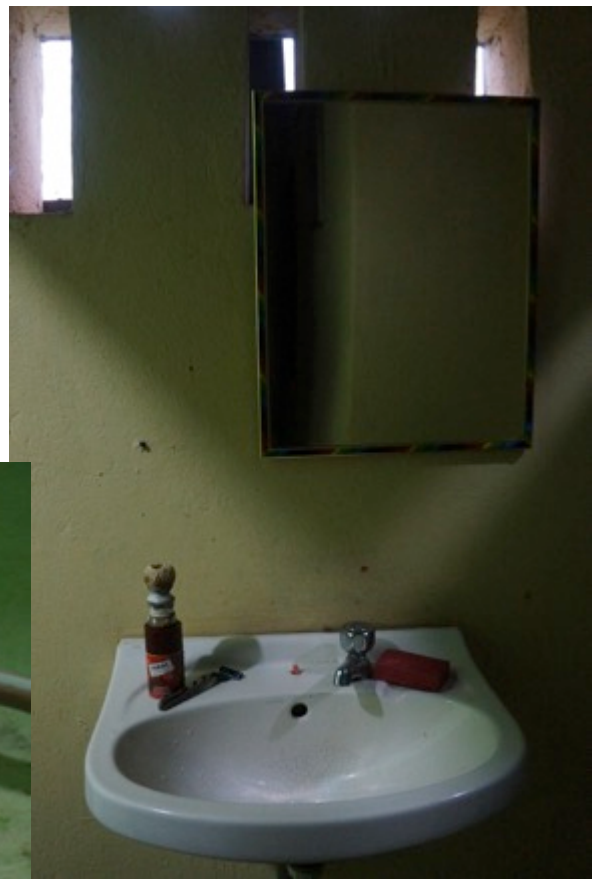
En op de achtergrond, voor degenen die dat nog weten, is al iemand bezig om alle trotro's

bij de markt vol te praten naar Sunyani en Kumasi! Dat speakergebalk duurt de hele dag!
Het water in de thermoskan was nog vreselijk heet en bruikbaar.
Terwijl de airco optimistisch een temperatuur aangeeft die hij, ondanks de kolereherrie die het ding maakt, nimmer zal bereiken.

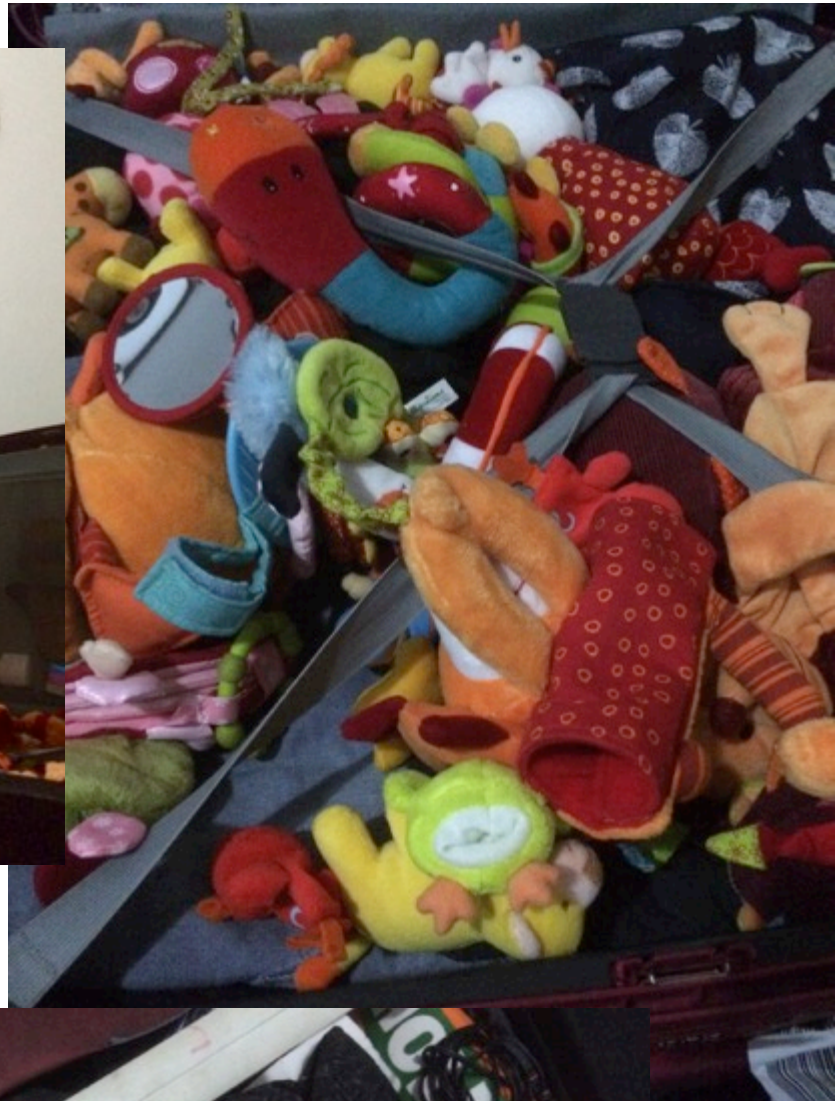
De "hut" is dus weer onbeschrijflijk comfortabel. Het scheerhoekje is nu verplaats naar de hal, voorzien van een heuse spiegel. Scheert op zicht beter dan pas stoppen als de scheerzeep een rode tint krijgt.

En voor de hier-bekenden: het gevaar om door de boiler te worden geëlectrocuteerd is op simpel-Afrikaanse wijze bestreden:

Het leven is hier weer goed en net op dit moment komt Angie binnen om het ontbijt te gaan voorbereiden. Pure luxe!!!!!!

Hoe was de reis? Prima! Bij aankomst in Accra stond de chauffeur al met een naambordje klaar en herkende ons. Misschien komen we hier iets te frequent. De ATM-machine op het vliegveld had weer eens de geest gegeven, ergens in de stad lukte het wel. Het hotel was weer vertrouwd en het koude "Star-"biertje meer dan welkom.

De Starbow vlucht naar Kumasi ging op tijd en alle koffers konden gelukkig mee. Hebben we wel eens anders meegemaakt.

Het weerzien met Tony en Yaw was "ouderwets". Evenals de rit in de St- Mary's van.

Onderweg moesten als gebruikelijk weer de nodige boodschappen worden opgepikt. We reden er toch langs.....
En de lunch was ook weer een déjà vu. Ook daar werden we weer herkend!!!

Onderweg snel Gregory en Sr Judith even begroet.

Nou ja, begroet.

Hartverwarmend, waarbij de “hug” van Sr Judith weer spreekwoordelijk “Dirk-verpletterend” was. Ze zijn echt blij dat we er weer zijn. Of zoals Judith verwoordde:

“When you come in things are really going on”.....

Oeps.....

Woensdag komt Gregory ons om 7am ophalen voor de ontmoeting met de twee studenten van de KNUST in Kumasi, die ons ook al mailden. Ze staan echt klaar!!

De rest van gisteren is gevuld met alle ontmoetingen met Frank, Francis, Agnes etc etc etc.....

Hartelijk.

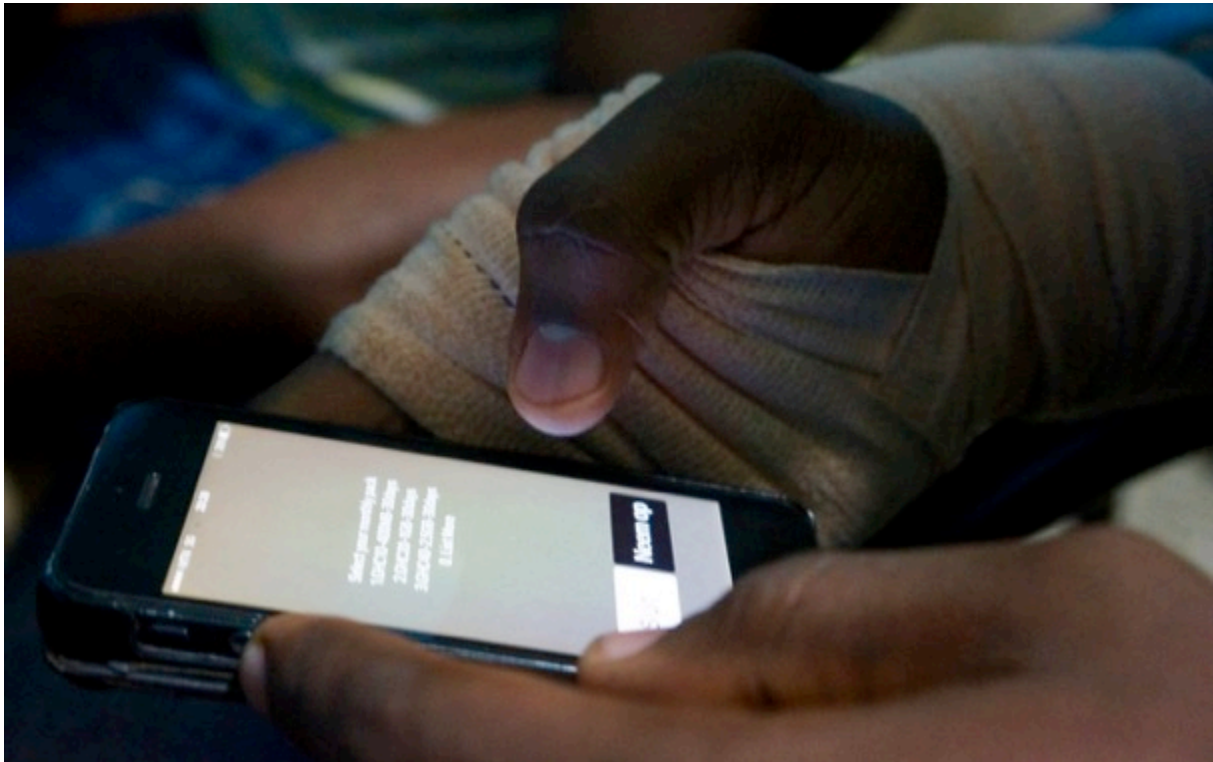
Misschien gekarakteriseerd door deze “Agnes-prent”:

De “hut” was weer één grote duiventil!!!

En temidden van al die chaos slaagde Tony er uiteindelijk in om iets met lokale sim-kaarten te doen. Internet zal dus niet 24/7 beschikbaar zijn. Ook wel eens lekker.

Gisteren was hij met z'n motor een klein beetje verkeerd afgestapt. Vandaar het verband.

Vandaag gaan we kijken of we bamboe kunnen vinden voor een omheining van het speeltuintje. We gaan ons verdiepen in wat ze net echo's en ECG's hebben gedaan. En ik ga vandaag een soort plan opstellen voor het landbouwproject. Het doel is om met beperkte middelen en een grote dosis know-how te starten en iets op te bouwen waarmee ze zelf verdere stappen kunnen gaan nemen. Een soort business plan dus. Wie mij vroeger had gezegd, dat Dirk dat ooit nog eens zou gaan doen, had ik knettergek verklaard. En het moet nog in het Engels ook. Heb er weer vreselijk veel zin in. Eerst zo kijken of Henk nog tot leven moet worden gewekt. De megafoon voor Portia is daar uiterst nuttig voor.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 12 juli 2016

Hier is het nu 4:40PM. Ik zit weer op de waranda, alleen is het nu serieus warmer dan vanmorgen.

Henk is nu met Tony op de ER echo's aan het bekijken en ik heb net een concept plan voor ons irrigatie- en landbouwproject gecomponeerd.

De dag is vandaag verder voornamelijk op de compound gevuld.

Angies ontbijt werd bestond uit brood en gebakken eieren, waarbij de fantasievolle hantering van de mayonaise fles gelukkig achterwege bleef.

Dat "verzuim" werd echter voor de lunch ruimschoots goedge maakt.

Terwijl ik dit schrijf realiseer ik me alweer redelijk gewend te raken aan die continue omfloersing van vele decibellen die het Afrikaanse leven zo karakteriseren.

En ik ben me weer terdege bewust dat ik als westerling weer moet en mag leren leven zonder voortdurend de klok te hanteren.

En dat is voor een systematicus als ondergetekende zo lastig "on-Dirks".

Maar op het moment dat ik dat weer heb geaccepteerd, is het zo verruimend.....

Vanmorgen eerst maar eens met Tony wat echowerk gedaan.

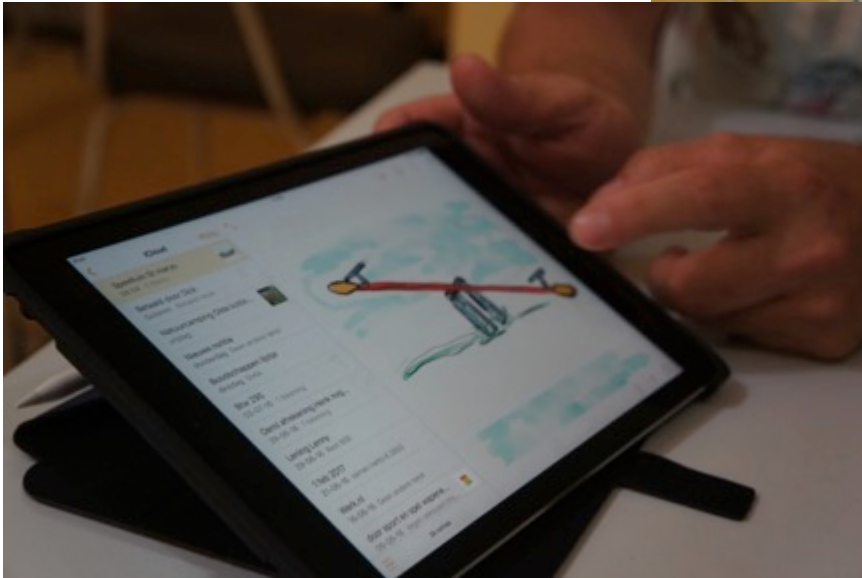

Hij is een talent!

Daarna zijn de pijlen gericht op uitbreiding van het speeltuintje.

Henk heeft heel wat schetsen gemaakt waarmee men hier weer op Afrikaans fantasievolle wijze aan de slag mag.

Ook het onderhandelen over de prijs, gedaan door Francis en Frank, was boeiend. We hebben afgeleerd om heel enthousiast te reageren. De prijs kan altijd nog lager!

Deze week wordt gestart met een omheining.

Dan kunnen een aantal gemakzuchtigen geen auto meer parkeren in het speeltuintje!

En er worden een paar extra speelmogelijkheden gecreëerd.

Overigens, de discussie over de sterkte van de toestellen is een interessante.

In het speelhuisje liggen soms mensen te slapen!!

En als we een wip-wap maken, dan moeten we er van uit gaan dat hij ook bestand moet zijn om vier volwassenen te overleven!!!!

Boeiende cultuur.....

Gewoon even een paar prentjes van de "play-ground-samenwerking"

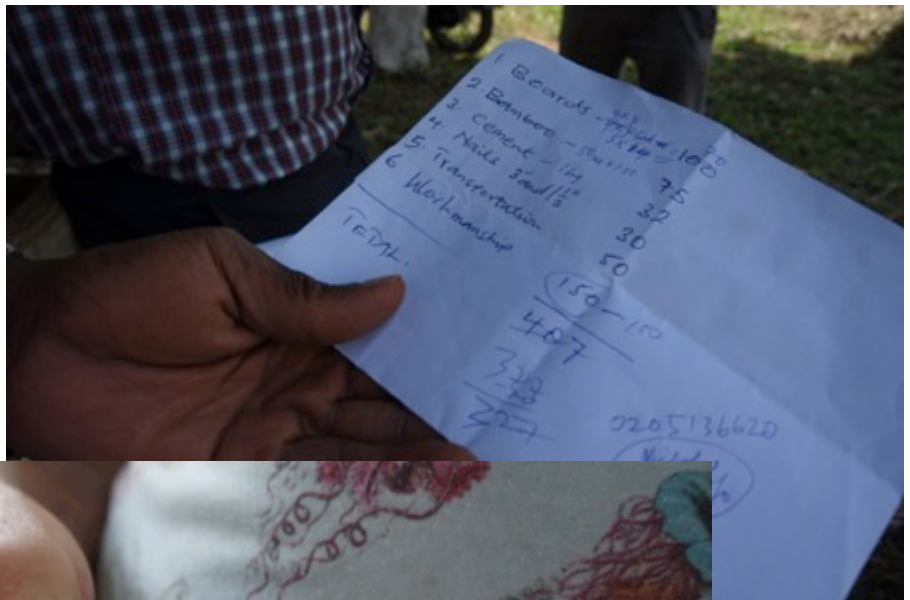

En dan komt het financiële
deel.
Immer boeiend!!

Geld wordt gehaald.
Nog even in de handjes
gehouden.
Overhandigd.

En dan is iedereen weer gelukkig!!

Het leven kan soms zo simpel zijn.

Ik moet er nog een beetje in komen.

Soms ook een beetje gêne overwinnen om speciale foto's te maken.

Lukt me soms pas in de loop van de week.

Maar er waren vandaag weer een paar plaatjes!!!!

Fantaseer je een overvolle entree van een Afrikaanse ER, waar "verse" slachtoffers wachten, worden opgevangen en behandeld.

Kuier je gewoon tussendoor.

Staat op m'n netvliezen geëetst.

Is in Nederland ondenkbaar.

Vraag me eerlijk gezegd af, waarom een nieuwe eye clinic de hoogste prioriteit heeft.

En dit mag blijven bestaan....

Ik ga er foto's van maken.

Be prepared.

Morgen om 7AM worden we door Gregory gehaald voor de ontmoeting in de KNUST in Kumasi.

Op de terugweg nog even langs het SDA Hospital in Kumasi, alwaar een kennisje van één van onze vrienden stage loopt.

Heb beloofd wat foto's te maken.

Heb haar al "aan-de-app" gehad.

De wereld is eigenlijk best klein.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 14 juli 2016

Gisteren naar Kumasi! Ook dit stukje is noodgedwongen de volgende ochtend in elkaar gerommeld.

De dag begon al uiterst vroeg bij het minaretgebalk om 5AM.

De avond tevoren was nog buitengewoon gezellig geworden.

Veel gepraat met Tony en onze nieuwe anesthesist.

En dat kan natuurlijk alleen als er ook wat te knagen is.

De coöperatie van Henk en Angie onder de titel "hoe hoor je frites te bakken" was succesvol.

Ook een garantie voor een gevulde keukenvloer.

De bekende “duiventil” dus weer!!!

Met voldoende “catering”.

En dan staat Angie bij het Ghanese ochtendgloren weer pannenkoekjes te bakken.

Lekker!!!!

Gregory zou ons oorspronkelijk om 6AM ophalen. Werd uiteindelijk verschoven naar 7AM, waarna hij om 8AM met zijn “official car” het beeld binnen rolde.

En dan is Kumasi met de St Mary’s van toch altijd nog zeker vier uur overleven van de “funny road”!

Daar had onze chauffeur wel een oplossing voor. Het gaspedaal ging tot de plank en de naald stond overwegend ergens rond de 180kmh!! Ook de kuilen van de weg werden nauwelijks meer geraakt.

En in de drukte bij de markt van Kumasi gaan heel gewoon de claxon en alle alarmlampen aan en rossen we tussen alles door naar voren, omdat er toch prominent “UNHCR” op de kar staat.

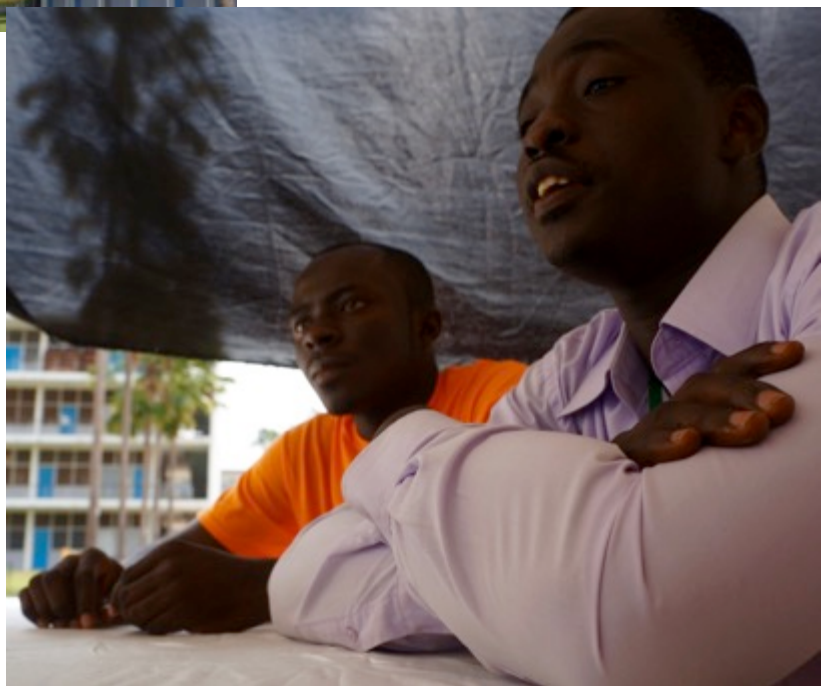

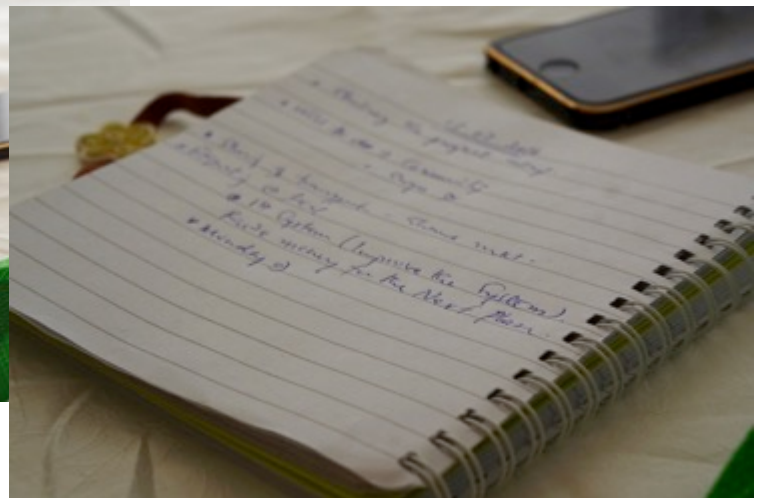
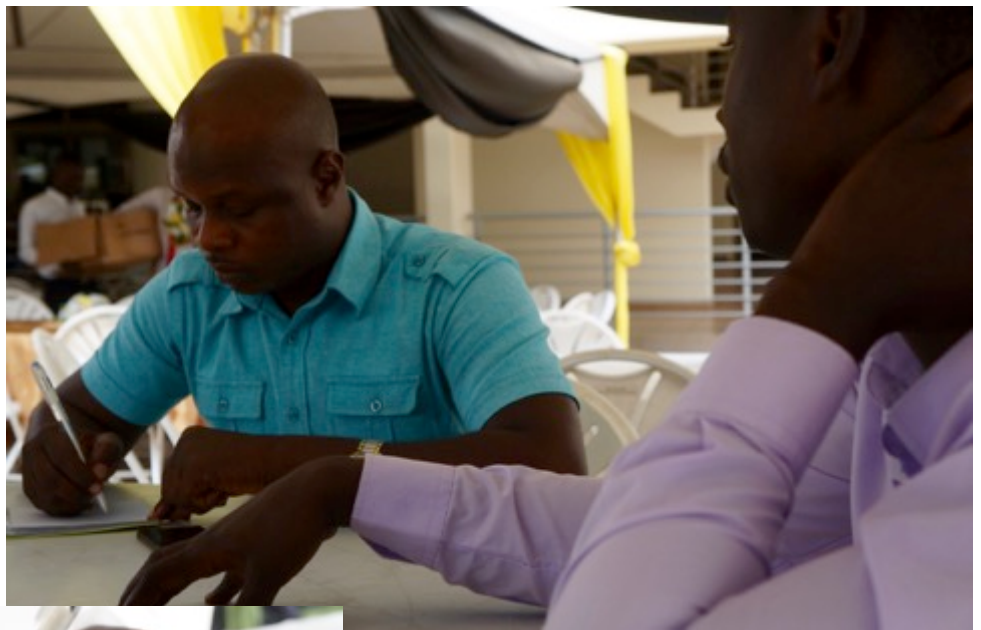
Bijzonder!!
 Resultaat?
 Na nog geen drie uur stonden
 we op de campus van de KNUST.

Een gigantische campus van de
 universiteit is fantasievol
 opgeleukt met een oude
 straaljager. Had niets met de
 KNUST te maken!

Ergens op het terras van het
 campusrestaurant werd een grote
 tafel in de schaduw bezet en
 ontmoetten we Seth en Edward,
 twee technische studenten die ons
 gaan bijstaan bij het ontwerp van
 het irrigatieproject. Prima kerels
 met uitstekende ideeën.
 Het gesprek was uiterst
 constructief. Ik zal niet op de
 details ingaan, maar we waren het
 allemaal met elkaar eens klein te
 beginnen met gebruik van de
 bestaande boring. Dat kan vlak bij
 het kamp.
 Meer afgelegen van het kamp zijn
 nog wel grotere stukken die
 misschien in de toekomst in beeld komen.
 Er is uitgebreid gesproken over keuze van zaden, opslag en transport van producten en
 het verkopen voor een commerciële prijs

Alles genoteerd door Gregory, die ook steeds enthousiaster werd.

Een lastig punt blijft nog steeds het probleem hoe we iedereen die nodig is, betrokken kunnen krijgen. We hebben het uitvoerig over stimulerende prikkels

daarvoor gehad. En ook over een eventueel "beloningssysteem". Helemaal collectief is zoiets in de Afrikaanse cultuur niet mogelijk. Een voorstel van Henk naar model van een project in Nederland werd echter door de anderen met "briljant" ontvangen.

Ik moet Henk nu even weer wat bescheiden maken!!!!

Maar we hebben nu goede uitgangspunten.

Ieder heeft nu een stuk huiswerk gekregen en maandag treffen we elkaar om 11AM in het kamp om de diverse opties ter plekke te

gaan bekijken. Ook de bestaande boringen en pijpen.

Een uiterst boeiend en inspirerende bijeenkomst. Voor de lezertjes helaas even geen "Afrikaans-smeuïge" verhalen. Het was even serieus. De foto's dus ook.....

Na het gesprek werd Emmanuel opgehaald van zijn cursus, ergens op de campus.

Hoezo enthousiast weerzien!!!!!!!!!!

Geweldig weer!

Tijdens de lunch in een campusrestaurant is nog uitvoerig doorgebabbel.

O.a. over hoe we de opbrengsten zouden kunnen gaan gebruiken. Ons idee is om uiteindelijk het nu geld voor opleidingen hiervoor te gaan benutten. Kijken of dat gaat lukken.

Ook onze plannen met een naaiatelier werden met enthousiasme en instemming begroet. Men kijkt echt uit naar al die dingen die hiervoor nu in Nederland worden verzameld en straks verscheept.

Ik denk dat we wel eens op het juiste spoor zouden kunnen zitten.

De terugweg werd deels benut om nog wat "Angie-boodschappen" te doen. Even een markt op...

De terugweg.....

Rijden door Ghana levert een per seconde wisselend en verrassend beeld van het leven op.

Overall gebeurt iets.

Overall wordt handel gedreven op traditionele wijze.

Overall rijden propvolle trotro's en vrachtwagens rond.

Overall wordt iets op hoofd of rug gedragen.

Alles draagt de kenmerken van hun overtuigingen of, in het geval van oud-Europese busjes, sporen van een ver verleden.

Even wat niet-perfecte plaatjes.

En na een dag in het Ghanese verkeer, begrijpen we de noodzaak en betekenis van sommige opschriften een pietsie....

Helaas is het niet gelukt wat rommelige video's vanuit de auto in dit pdf-stuk te verwerken.

Komt misschien separaat.

Niet omdat ze zo fraai zijn, maar wel vreselijk karakteristiek en boeiend.

Vandaag gaan we verder met de training in St Mary's Hospital.

Mogelijk ga ik foto's maken van de tegenwoordig bomvolle en uitpuilende ER.

Omdat dat voor de huidige situatie ook zo indrukwekkend en karakteristiek is.

Ik zie wel wat er gaat gebeuren.

Zoals je hier zoveel gewoon even over je heen laat komen.

Heerlijk land.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 14 juli 2016

vandaag even geen dag in grote stofwolken over Ghanese wegen raggen.
De bedoeling was om vandaag voornamelijk aan training en theoretisch onderwijs te wijden.

Lukte pas in de loop van de dag.

Ghana!!!!

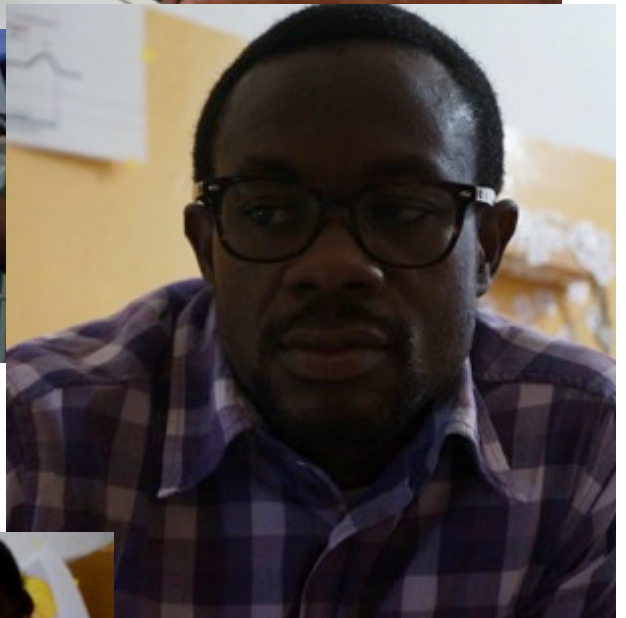
Eerst de al gemaakte
echo's bekeken en
besproken.

Dat lukte 's morgens nog.

Maar alras kwamen er weer patiënten voor
ECG's en echo's.

Dan maar weer praktisch aan de gang.

Zeker toen er een drie-jarig
kind met een hartruis van
de ward werd
binnengedragen.
De echokamer was meteen
gevuld met vele
belangstellenden.

Iedereen vond
het machtig
interessant.

Het slachtoffertje echter niet.
Zelfs niet toen “uncle Henk” een
knuffeltje overhandigde.
Toen kwamen de decibellen er
pas echt uit!!!!

In de loop van de middag kon het onderwijs pas weer worden opgenomen. Tony regelde nog wat high-tech presentatiemateriaal.....

.....waarna meester weer aan de slag kon.

Met alle aandacht!!

Nog meer vandaag?
Er was nog iets met een speeltuintje.
Iets met opdrachten aan een timmerman en een smid.
Een Afrikaanse variant daarvan dan wel.

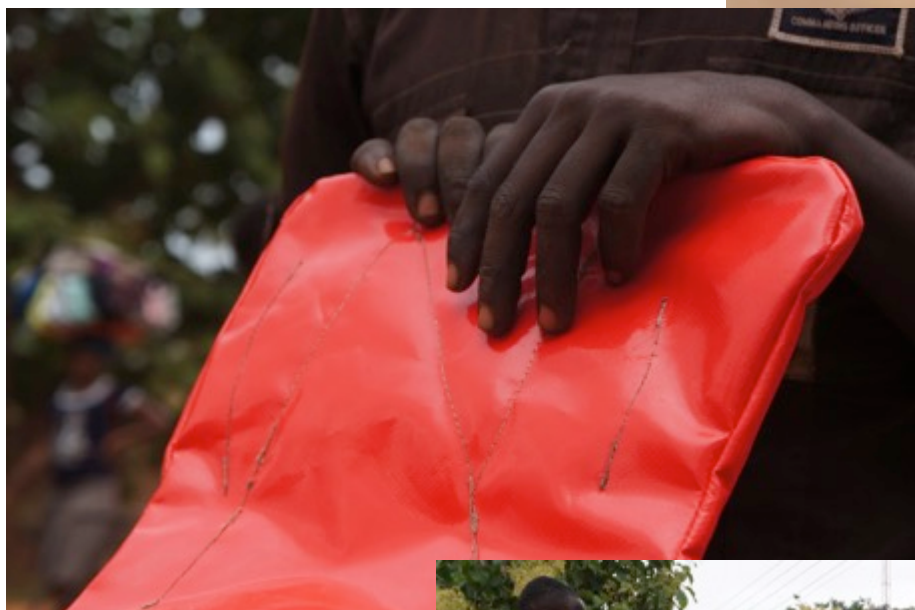

En de grote verrassing was wel de opvallende gelijkenis van de producten met de oorspronkelijke ontwerpen.

Uiteraard was het testen weer aanleiding tot ongecompliceerde lol en veel lachen.

Gewoon maar even wat plaatjes....

En het meest verbazingwekkende is wel het gereedschap waarmee alles wordt gecreëerd.

Een lastrafo is gewoon open!!!!!!

Wordt vervolgd....

vrijdag 15 juli 2016

Laatste “officiële” werkdag van onze eerste week hier.
Gisteravond waren we beiden behoorlijk moe. De nachtrust startte al vroeg.
En duurde heel wat uurtjes.
Één van de eerste dingen die we vanmorgen tegenkwamen, versterkte dat gevoel weer: “little Henk” heerlijk tukkend op de rug van zijn moeder.
De onschuld zelve.
We hebben gezocht naar een gelijkenis met zijn vader, Emmanuel.

Misschien was die gelijkenis wel het consumeren van nachtrust, want op de afgesproken tijd, was er niemand in de ECG-kamer voor de les. Meester was een pietsie alleen.

De jongens werden af en toe even in de deuropening gesignaleerd, om daarna weer naar iets onduidelijks te verdwijnen.
Agnes ochtendbegroeting vergoedde echter alles.

Ergens in de ochtend kon eindelijk lesmatig het startsein worden gegeven.

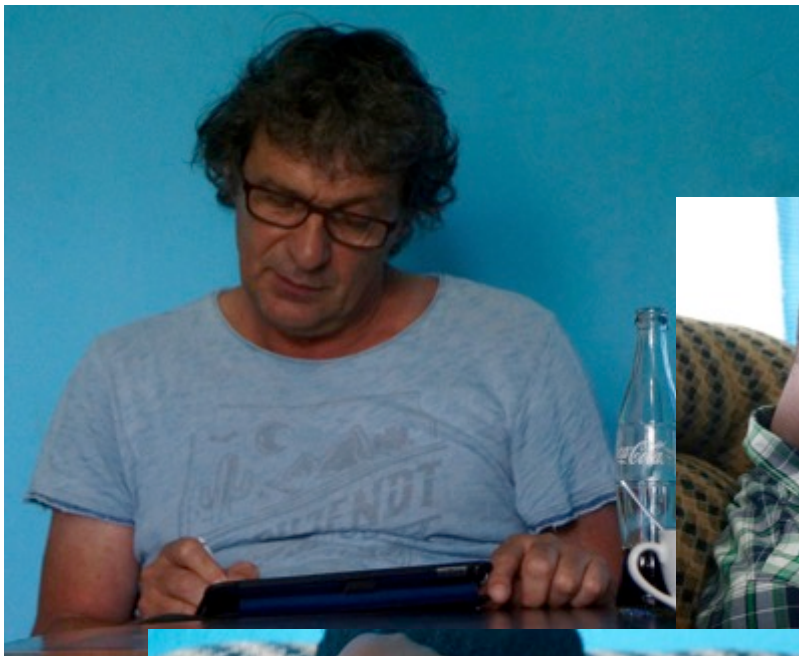
Intussen was Richard, de “anaesthesist” ook ten tonele verschenen voor de ECG-cursus.
Was echter rijkelijk laat en daarom kwam een bezoek aan de OK goed uit om zijn monitormogelijkheden te zien.

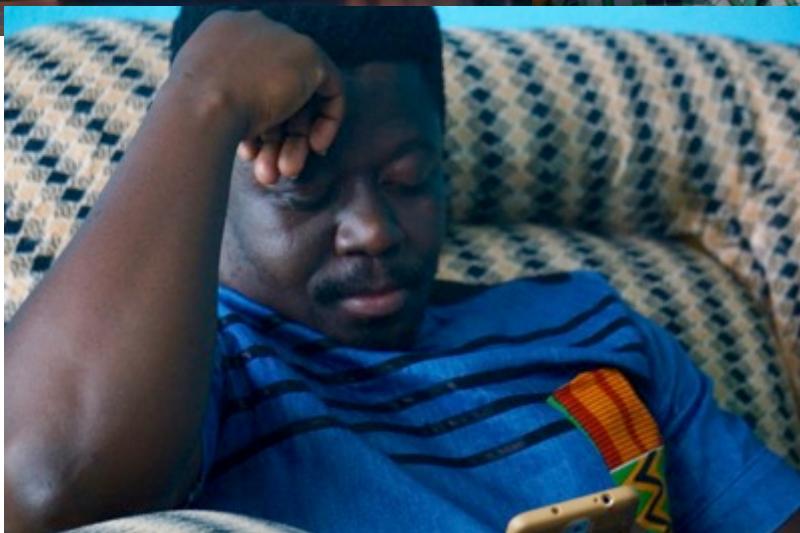
Tja, wat zullen we daarvan zeggen.
Een ritmescoopbeeld is mogelijk.
Geen opslag van beelden.
En het apparaat toonde hardnekkig alleen Duitse teksten.
Was niet te wijzigen.

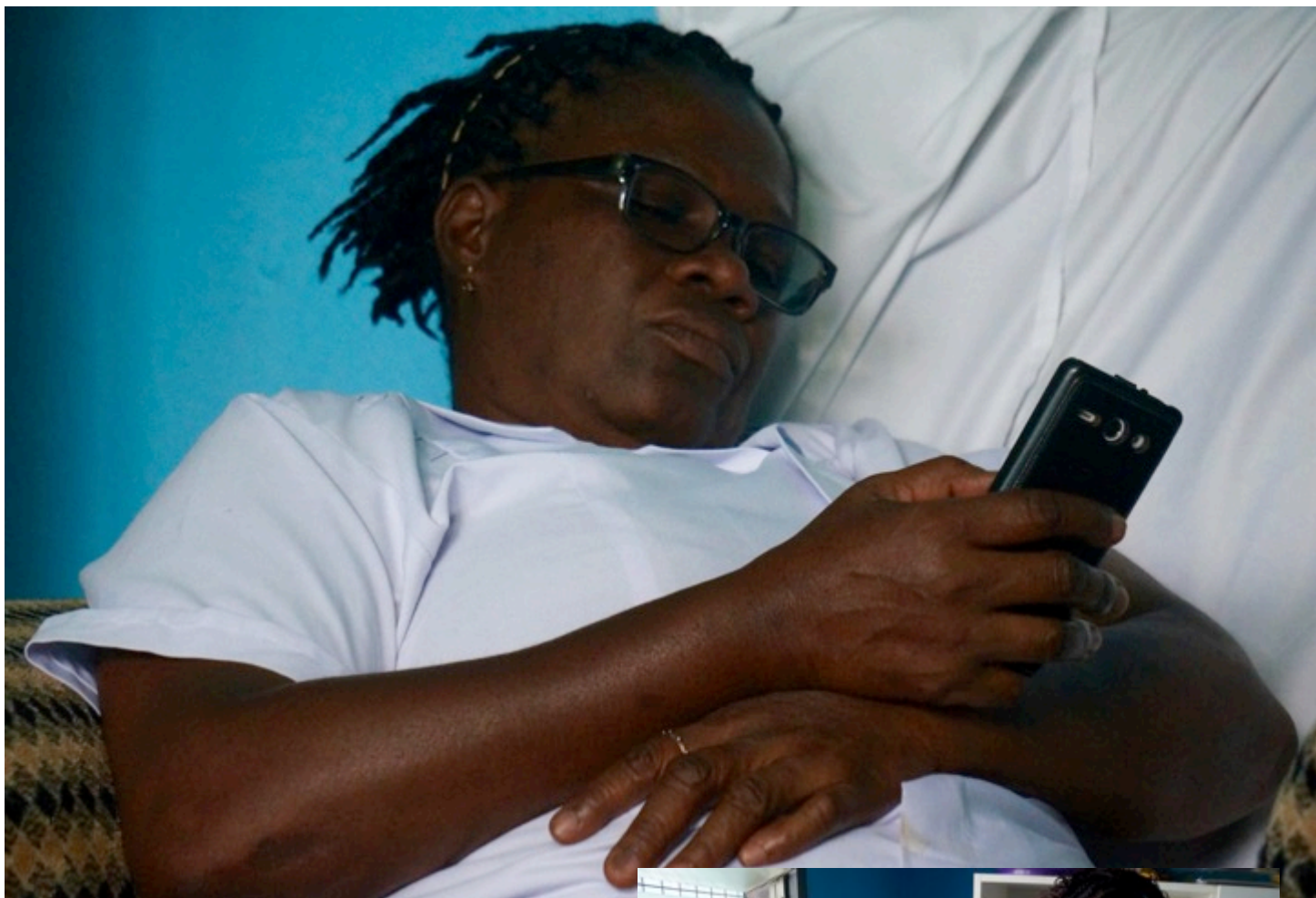

Toen zijn we maar even ergens met elkaar gaan praten over de situatie.
Maar even een paar dingen op een rij zetten.
Richard is geen anaesthesist maar een nurse-practitioner. Met specialisatie anaesthesie.
Eigenlijk weet hij van ECG's nauwelijks iets, maar moet wel ritmes bewaken.
We gaan dus maar weer van voren af aan beginnen. Hebben we vaker gedaan.
En dan komt het grootste probleem, na een operatie is er geen enkele vorm van bewaking.
Gaat vaak goed, soms niet.
Vorige week was een tweejarig jongetje geopereerd aan een perforatie o.b.v. typhus.
Komt hier vaak voor.
Kind was stabiel bij overplaatsing naar de ward.
Werd twee uur later dood aangetroffen!!
Geen enkele meting en observatie in de tussenliggende tijd!!
Dat los je niet op met een recovery afdeling of een intensive care unit.
Sturen van monitors en zo is zinloos.
Men signaleert kennelijk pas iets als het "point of no return" is gepasseerd.
Die attitude zal eerst moeten worden gewijzigd.
Intussen zal ik Richard wel e.e.a. bijbrengen van hartritme's.
Moet e.e.a. even weer een beetje een plaats geven.....

Iedereen kuiert dan wel rond lunchtijd de "hut" binnen, ploft ergens op een bank en "doet zijn of haar ding"

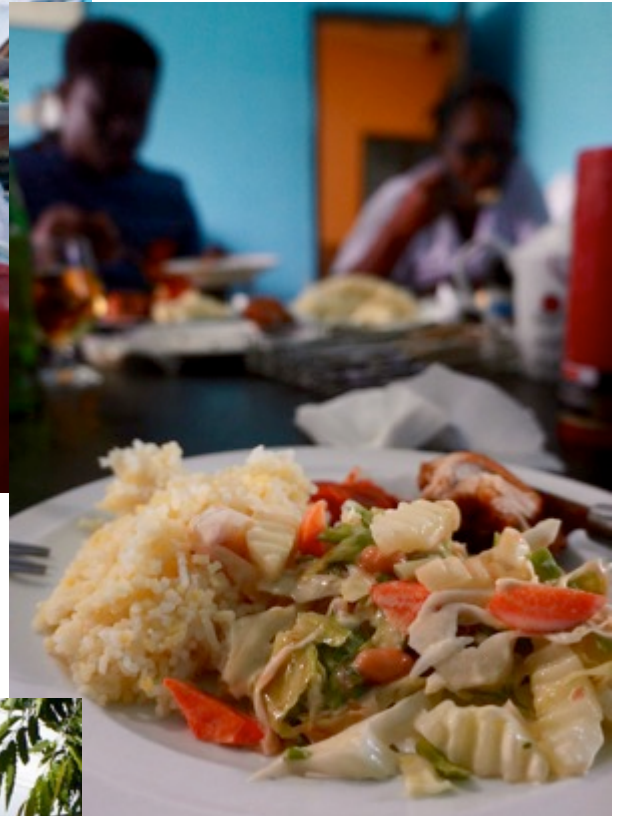

En intussen bereidt Angie de lunch in een keuken waarvan de vloer verrassend “slippery” is geworden!

Waarna het dagelijks tafereel weer plaats vindt.

En toen kwam de smid met zijn producten!!!
Ik zal de plaatjes zelf laten spreken.
Het hek was als "fantasievol" besteld en was dat ook.
Zelfs de wijze van opstellen en monteren.

En alles handwerk.
Gaاتjes in de grond is werk met een hak.
Het corrigeren van cement gaat met het blote handje!

En afval wordt simpel op Afrikaanse wijze “verwerkt”.

En toen kwam de school uit.
Als vliegen op de stroop af!!!!

En nee, Agnes kwam niet uit de school.
Maar een schommel vervaardigd door
ons, kan veel hebben....

Wordt vervolgd.....

zaterdag 16 juli 2016

Vandaag fikkie stoken!!!!

En de hoofdschakelaar is niet iets
vertrouwenwekkends.

Energie opwekken terwijl de elektriciteit weer
eens is uitgevallen.
Lampjes branden niet meer.
Airco maakt geen herrie meer.

En mogelijk staat op dit stukje high-tech nog
opgewekt 220V of meer!!!!!!

Volgens Angie was het echter een
probleem op de compound.
Zou over een uurtje wel verholpen
zijn.

Toen we echter naar het speeltuintje
liepen, ploften er zomaar kabels uit
de lucht!!!

Er werd een nieuw systeem aangelegd.
En dat in Ghana in een uurtje?
Optimisme is een mooi iets.....

Gelukkig kookt Angie op gas en
is haar “gereedschap” een
toonbeeld van properheid.

Maar we eten echt heerlijk!!!

Dan maar “play ground cleanen
African style”!!

Voor je bij het speeltuintje komt, passeer
je eerst een soort bewaking.
Meestal doet die een tukje, hetgeen met
de kwaliteit stoel best te begrijpen is?!?!

De oude palmboom die gisteren in de fik
was gestoken, smeulde nog steeds.

Daarna ging het rap!

Als er dan iets mag fikken, stinken en roken, dan is iedereen bereid daarvan mee te genieten. Er werd opgewekt geharkt. Met harken die van betonijzer zijn vervaardigd. De rookontwikkeling was weer maximaal.

Met muziek uit een iPod, die me zeer bekend voorkwam.

En in al die rook en smook waren Jusif & son bezig de beelden van de bank te voorzien van een frisse coating.

Volgende week gaan ze samen met Henk een poort maken in het hek van de speeltuin.

Intussen bewees de Drobo-jeugd bestand te zijn tegen een overdaad aan rook.

En ook in je eentje kun je heel veel lol hebben van een draaimolentje.

Wordt vervolgd.....

zondag 17 juli 2016

Zondag.
Dus kerkdag.

6:45AM verscheen de “funny car” in beeld.
Grotendeels al gevuld.
Met Agnes & co.

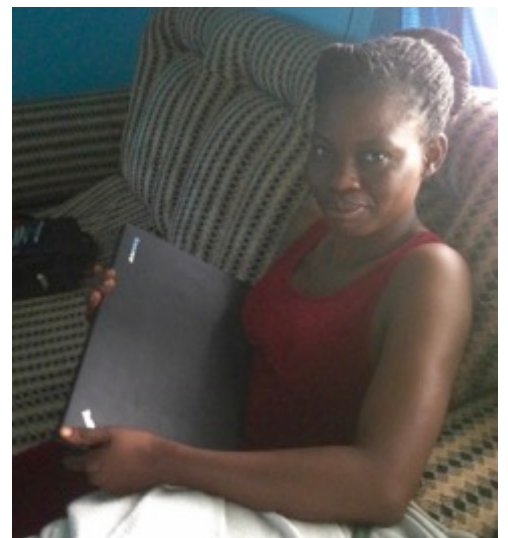
Het uitzicht vanaf de passagierspositie was “adembenemend”.

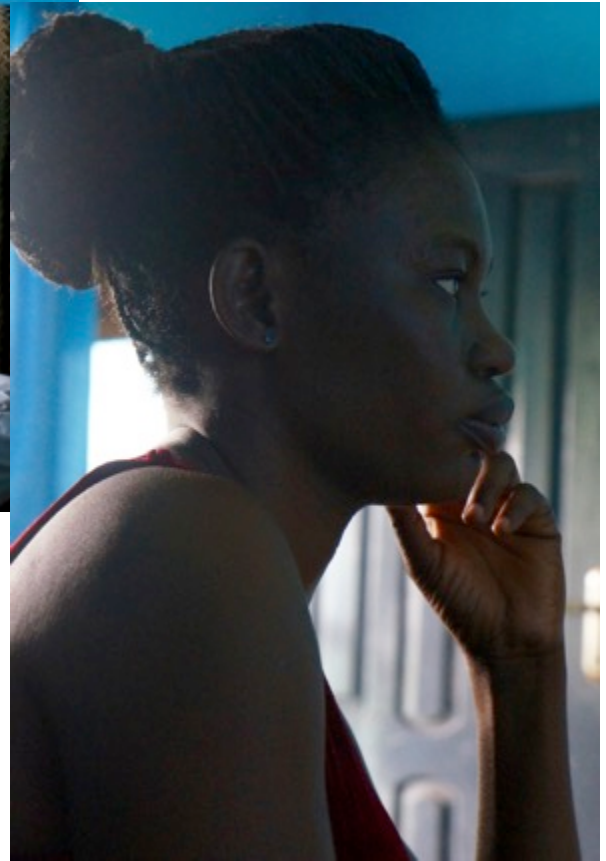

En toen zat Dirk als enige “ubroni” in een propvolle “zwarte kerk”.
Voor foto’s zie de vorige reisverslagen.
Dienst duurde een luttele drie uur!!!!
Geef dan ook niet een Ghanees voor een mondelinge presentatie een microfoon.

Hij vrat hem bijkans op en na een half uur werd zelfs Francis lichtelijk ongeduldig.
Verder was het kwantum decibellen en ritme volop en royaal verzorgd!
En voor degenen die hier eerder zijn geweest: hij, de leadzanger, kan nog steeds niet zingen!
En hanteert nog steeds toonsoorten die niet bestaan.
Toonsoorten die ook maar beter nooit ontdekt kunnen worden.
Maar tijdens de laatste collecte ging bijkans het dak eraf!
De band was in grootse vorm en door de aanwezige kerkjeugd werd de kerk nagenoeg getransformeerd in een deinende en hossende disco.
Fantastisch!!!!!!

Terug in de “hut” waren Tony en Portia al druk in gesprek met Henk.
Portia was zichtbaar “verguld” met laptop en megafoon. Ze probeerde bij herhaling een nogal officiële dankspeech af te steken, die gelukkig weer werd omgebogen tot gewone praat!

Verder hebben we ze weer mogen steunen in het vinden van hun koers in de landelijke en lokale hiërarchie. Boeiend gesprek. Ze wachten met spanning de contacten van de belangstellenden binnen het CCNV in Harderwijk af. Lijkt een veelbelovend project. Ze zijn vreselijk goed bezig!! Alleen, een presentatie van ze op een school bijwonen, lijkt deze week niet meer te lukken. Oktober....

Portia had het zoontje van haar zus onder haar hoede en het trio werd uiteindelijk gedrieën, op Ghanese wijze, afgevoerd op Tony's geleende motor. Mag in Nederland niet op deze wijze.....

Angie had al geruime tijd aangedrongen om na de lunch naar haar nieuwe, in aanbouw zijnde, huis te komen kijken. Werd gecombineerd met het in een taxi aanschaffen van de koelkastvulling.
De taxi was interessant.

Niet in de laatste plaats door de APK-proof LPG-installatie!!!!

De “drankenhal” was even exclusief voor ons geopend.

Het appartement maakte best wel indruk.
Nog niet af, maar veel mogelijkheden.

Angie denkt al haar kookwerk voor mensen die uit Nederland komen, daar te gaan doen. Misschien, en dat hebben wij al ingeschat, is er ook voldoende slaapgelegenheid te huren?

Dan alleen nog een “friend-with-a-bus” en we zijn onafhankelijk van St Mary’s in onze verblijfsbenodigdheden.

Iets om nog eens aan te denken.

Appartement is nog niet af en Ghanese schattingen naar een datum hebben we leren wantrouwen....

Zondag.

Vanmiddag even niets doen.

Daarom ook een kort “deeltje”.

Alleen nog ons actieplan voor het kamp even aanpassen voor de ontmoeting morgen.

En de ECG-cursus voor Richard morgen vroeg, voorbereiden.

Verder eindelijk alleen wat lezen en niets doen....

Mieters.....

Wordt vervolgd.....

maandag 18 juli 2016

Vandaag de dag in het kamp.

Gisteren was de dag verder rustig verlopen.

Frank kwam na z'n "breakfast whiskey" niet meer terug.

Tony lag na z'n nachtdienst te slapen.

Emmanuel was voor "some exams" naar Kumasi.

Zondag.....

We hadden Angie gevraagd het qua catering bij laat ontbijt en avondeten te houden.

Dus na het ontbijt van 11AM kwam er om 2PM een lunch met rijst en kip!

Henk heeft zich dus maar met het avondeten bemoeid, samen met Angie.

Ze had "pork" gekocht!!

Voornamelijk varkensvet dus.

Enig kuisen met een scherp mes, leverde redelijk magere speklapjes op, die Henk samen met haar "crispy" heeft gebakken.

Zalig!!

Een poging om van het resterende vet kaantjes te produceren, resulteerde in een "hut" met een diep-blauwe walm en een koekenpan vol gesmolten en heet vet.

Geen kaantjes.

Waarna ik Angie met een vetvolle koekenpan naar buiten zag stuiteren om e.e.a. gewoon naar buiten te flikkeren.

Afrika!!!!

Vanmorgen hebben we nog wat educatief werk verricht bij Tony en Richard.

Yaw parkeerde daarna al ruimschoots op tijd zijn bus voor de hut, waarvan de uitgang op speelse wijze door Angie's brommertje was geblokkeerd.

Dagje kamp.....

Weerzien met Sr Judith.....

Verpletterend en hartverwarmend.

Was verrukt van de knuffels die Henk als voorbeeld had meegenomen.

Ze is **AANWEZIG**....

In de nieuwe polikliniek werden de opschriften met verboden nog aangebracht.
Let op de details van spelling en zo....

En dat wordt met een spons met verf op de muur aangebracht...

Verder met een rondje polikliniek. Dan kom je meerdere stukken inhoud van onze container tegen. Weliswaar met een lokale signatuur. Maar onmiskenbaar met de sporen van een Harderwijks-puberaal verleden....

....om daarna te zien dat krummeltjes onder een soort vliegenwerende kaasstolp worden opgeborgen, terwijl iedere mug z'n weg naar binnen best weet te vinden....

..... Sr Judith een sleutelkastje nodig heeft voor de ER.....

.....en de
computer room
vorm begint te
krijgen.

Intussen was het lunchtijd geworden.
Ook voor het lokale kinderdomein.
Of we even mee kwamen.
Waarna we een geruite muts op kregen
en een dito schort kregen aangemeten.
Zie verder alleen de plaatjes.....

En echt!!!!
Het smaakte perfect!!!!

En toen werd het
weer officieel met
alle denkbare
kamphotemetoten.

Korte samenvatting,
zie ook de verdere
plaatjes, alles is
eigenlijk al
aanwezig.

Er is een boring tot
80m de grond in.

Er is een pomp, maar de zonnecellen hebben net niet genoeg vermogen en het lichtnet
laat het op Ghanese "dumsor"-wijze regelmatig afweten.

Er wordt landbouw gedreven.

De grond is vreselijk vruchtbaar.

Er staan diep het land in minstens twee tappunten voorzien door bijbehorend
waterleidingpijpwerk.

Er zijn mensen die willen en kunnen landbouwen.

Alleen, "we" denken nog zo vreselijk geïsoleerd in ons eigen vierkante-metertje.
"We" zijn nog steeds niet in staat om marktgericht te werken.

En, nog belangrijker, “we” zijn niet in staat om als een team te denken en te werken.

Maar.....

.....als wij het allemaal op die manier uitleggen, staan er plots een paar mensen op, die het lijken te snappen.

Vrijdag gaan we met Gregory en een paar van die kostbare mensen ruimschoots overleggen en een plan maken.

Het gaat lukken.

Zie plaatjes:

En dan het plaatje wat van vandaag is
blijven “hangen”.
Iemand riep: “kijk wat er nou aan komt!”

Zo ging “het” met gevuld bakje weer
huiswaarts.....

.....en zo kwam “het” het beeld binnen schuifelen.....

Indrukwekkend....

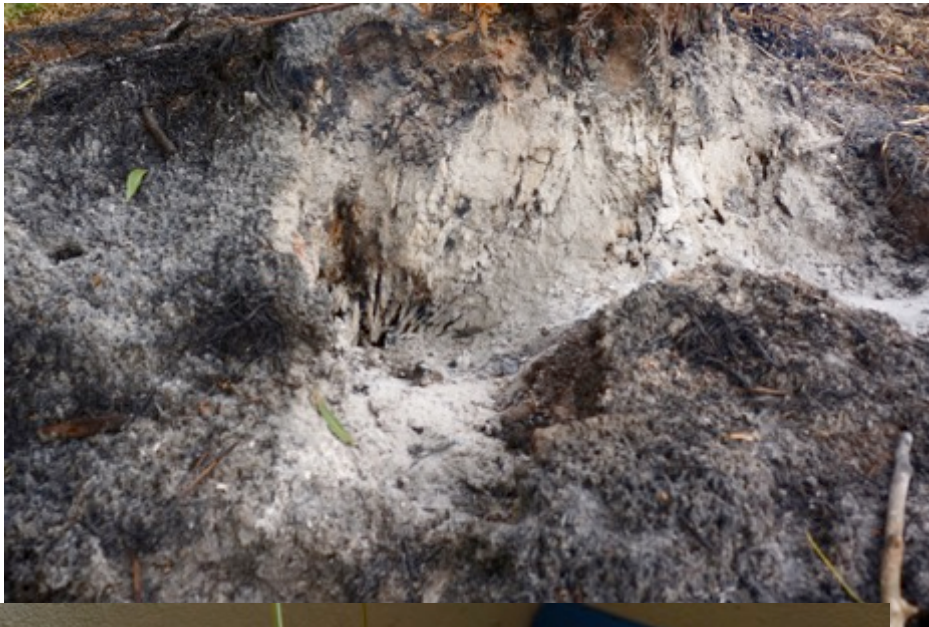
Wordt vervolgd.....

dinsdag 19 juli 2016

Vanmorgen was er wat actie bij het speelhuisje. Nou ja, actie? De timmerman was er. Het enige resultaat was, dat de zoi hout nu buiten het huisje lag en hij op een bankje niets zat te doen.

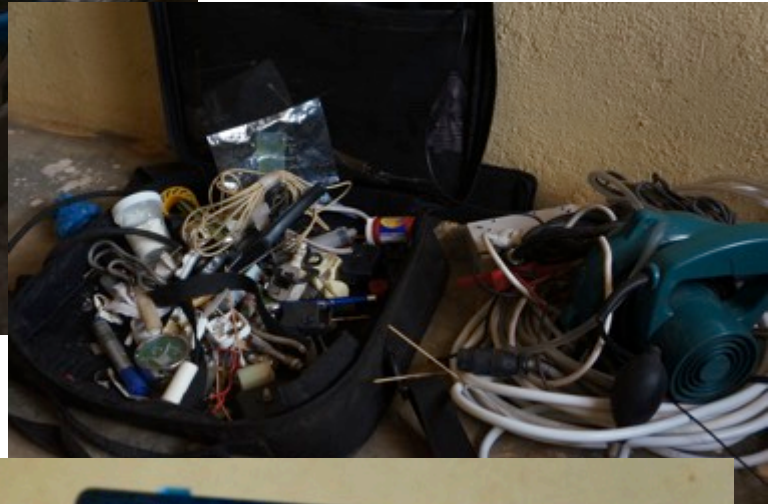
De enige echte activiteit was nog wat smeulwerk in een zaterdag in de fik gestoken boomstronk. Meer niet.....

Op zoek naar waar nog wat gebeurde, de cursusslachtoffers schitterden een beetje door afwezigheid, troffen we Louis. Hij heeft nu een eigen kamer als opslag en werkplaats. Hij miste alleen planken en kasten. Dan zou alles geordend zijn.

Geen idee waarom ik daarvan niet zo ben overtuigd.....

En als we het dan toch over zooi hebben, er stond nog een oude Duitse echomachine in de maternity te wachten op een Duitse gynaecoloog die er midwives zou gaan trainen. Iedereen was best nieuwsgierig wat daarmee allemaal mogelijk zou zijn. Het bleek een schoolvoorbeeld van hoe je ontwikkelingshulp niet moet aanpakken.

Het was een stuk antiek!

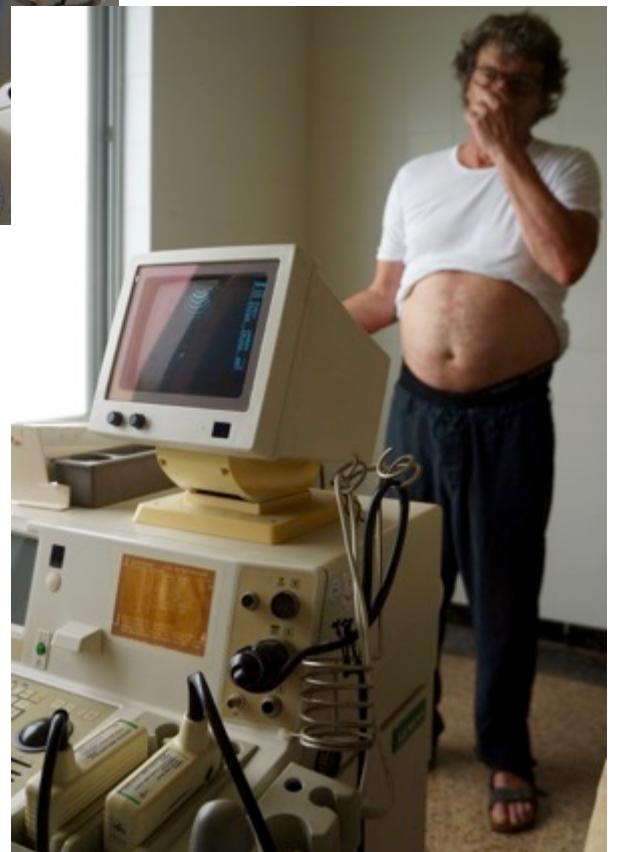
Werkte echter nog wel en lijkt alleen voor training bruikbaar. Één probe was gewoon aan gort en de antieke videoprinter had geen papier. Dat laatste is hier niet verkrijgbaar.

Schoongemaakt met een soort pocket sized bladblazer!

Alleen bruikbaar voor training op zwangere vrouwen.

De vraag is, of Henk hier zwanger "speelde"...

De boel daarna maar weer soliede ingepakt met de spullen die voorhanden waren. Tot de volgende "ceremoniële" onthulling.

En de rest van de dag?

Een gesprek gehad met Sr Serena.

Wat ons schema was.

Gisteren was “zomaar” de bus verdwenen.

Nou uhhhh, dat schema was ze iedere keer in februari vergeten en niemand van het management had dit keer bij binnenkomst de moeite genomen even tijd voor ons te hebben.

Dus zijn we maar aan de gang gegaan.

En dat iedereen zomaar van ons voer meeknaagde, was uiteraard ook niet de bedoeling.

Niet onredelijk, maar we kregen de indruk dat de hoeveelheid eten die bij ons in de keuken werd bereid, grotendeels buiten de “hut” en ons zicht werd verorberd.

Grote familie, Angie?

Niet ons probleem.

Toen we vertelden, dat we dachten het echoverhaal in oktober operationeel te kunnen hebben, en dus declareerbaar voor het ziekenhuis, was er een duidelijk waarneembaar “opveermoment”.

Tja, geld.

En dan de kwestie van huisvesting in oktober, ook voor het CCNV.

Nee, er waren geen extra “hutten” ter beschikking, want er kwamen toch twee dokters uit Nederland hier in Drobo wonen?

Ja, maar dat is pas in november.

Oh....

Voornoemd “opveermoment” werd toen gebruikt om de optie te bespreken om die “hut” dan in oktober te gebruiken voor slaapplekken.

Eerst overleg met het management afwachten.

Iets van “dikke-stront-door-een-trechter” en zo.....

We zullen het echo-declaratieverhaal blijven benutten.

Anders in oktober maar geen certificaten?

Boeiende cultuur....

Verder vanmiddag koorts.

Nee, geen malaria en onder het middenrif is het rustig....

Even Paracetamol en niets doen.

Morgen naar Berekum en op de terugweg weer even naar het kamp.

Wordt vervolgd.....

woensdag 20 juli 2016

Vandaag was de afspraak in het Holy Family Hospital in Berekum.
Richard was daar onze gids en introduceerde ons eerst bij de Gyamfi.

Hoofd afdeling chirurgie.

Waarom ging het ook alweer.

ECG's maken.

En ze hadden een ECG-apparaat!

Een kast in de scanroom werd geopend
door eerst een kartonnetje tussen twee
kastdeuren te verwijderen, anders
flikkerden die steeds open, waarna er
een doos met kabelzooi naar buiten
werd getakeld.

Oh ja, er was nog een klein
probleempje. Er was binnenin iets
gebroken en nu werd het papier
niet meer getransporteerd.

Kunnen jullie dan wel digitaal
opslaan?

Geen idee.....

En we zagen toch duidelijk een USB-
poort....

Hoeveel ECG's maken jullie dan nu?

Toch wel een paar per week....

Waarom geloofde ik dat niet. Ervan
uitgaande dat manueel het papier er
met 25mm/sec. uit trekken gewoon
niet zal worden beoefend?

En dus gaf Henk maar eens een paar
nuttige onderhoudstips.

Met die wetenschap gewapend werden we, na een gepast moment van wachten op de
gang, uitgenodigd in met-management-volgepropte kamer van de administrator.

En wat een verrassing!!!!

Ook hier werd die functie vervuld door een witbejurkte Indiase zuster.

Make my day!!!!

Veel officieel heen-en-weer gemompel verder werd er uiteindelijk instemmend geknikt
en stond er een seintje "op groen" om aan het ECG-project in Berekum te gaan werken.

Om de OK te bezoeken was eerst de rituele verkleedpartij nodig.
Je zou eens een bacterie op een Afrikaanse OK kunnen binnenschuifelen!!!!
Detail, geen foto, achter in de gang stond gewoon een kruiwagen. Gewone bandjes, niet in OK-slofjes!!!!

En midden in die gang zat het OK-personeel gezamenlijk iets te nuttigen.

De "Recovery"
Geen monitoren.
Is ook kostbaar. Snappen we.
Maar de decoratie van het stukje techniek om de tijd waar te nemen, stond overigens hardnekkig stil, doet vermoeden, dat het vertrouwen in al het menselijk werk niet onbegrensd is.

En terecht.

En of bij de pijnscore ook de kleur van het gelaat wordt betrokken, zoals het protocol suggereert, is ons onduidelijk gebleven.

De anaesthesieapparatuur zag er degelijk uit.

En het was perfect om hier op de ward een degelijk protocol voor post-operatieve controle te vinden.

Iets wat we in St Mary's ontbeerden.

Zie ook de opmerking enkele dagen geleden over dat overleden twee-jarige kind...

Al met al kregen we een indruk van een ziekenhuis, waarin al een en ander in gang was. Met een structuur en met commitment van de artsen. Gunstig voor ons ECG-project.

De volgende stap was de langzamerhand vertrouwde "white paper sessie".

Alleen nu moesten op dr Gyamfi's kamer meerdere A4-tjes op de muur bijeen worden getapet.

En werd de sessie gestart.

Met alle interesse en inbreng van de betrokkenen!!

Rest nog het signeren door de artiest en een nieuwe "Bralts" kan weer wachten op de hoogste bieder.

Ik zal niet teveel op details ingaan, maar dr Gyamfi zegde toe het papier ter inspiratie voorlopig te laten hangen.

Hij gaat nu met het plan terug naar het management.

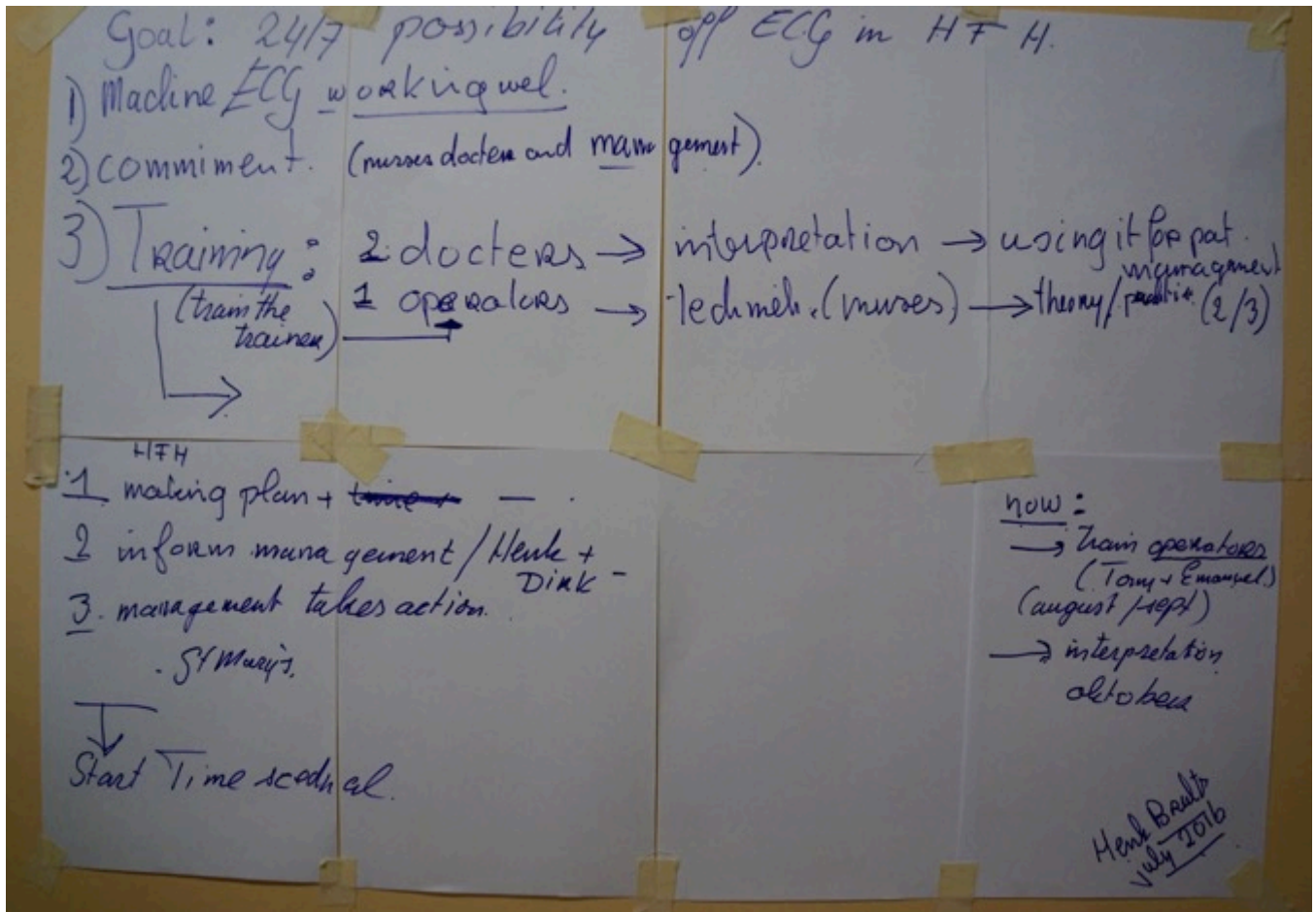
Gunstig is, dat een ECG-project al in hun jaarplan is opgenomen.

Het was geen discussiepunt, dat de artsen in Berekm zullen worden getraind om ECG's te gaan beoordelen.

Er ligt een hoop huiswerk, zeker voor Berekm en management, ook dat van St Mary's.

Tony en Emmanuel staan alvast in de startblokken om hun collega's in Berekm te gaan trainen in het maken van nette ECG's.

En zo ziet dat er dan uit:

Zal het niet uitleggen....

Op de terugweg hebben we eerst Tony bij een propvolle taxiplek afgezet.

Hij gaat een paar dagen naar Accra en komt zondag weer terug.

Verder was gepland, dat Frank zou meegaan om in het kamp naar de computers te kijken.

Ging niet door.

Plots weer een vreselijk belangrijke managementbijeenkomst!!!!

Oeps!!!!

Zal een dezer dagen een nieuwe poging doen.

Bij het op de terugweg passeren van het kamp hebben we de handgeschreven kaarten van de oktoberreisgroep van het CCNV in Harderwijk, aan Sr Judith overhandigd.

Zij houdt ze nog even bij zich, mochten wij nog gelegenheid hebben om de tien studenten in de senior high school zelf te bezoeken.

Er staat echter nog e.e.a. op het programma. Komt goed.

Verder nog wat vandaag?
Ach ja, het begin.

Gisteren was Dirk strontverkouden. Men vond
echter hier dat malaria absoluut moest worden
uitgesloten.

Dus vanmorgen het lab binnengestuiterd.
Even een vingerprik en een sneltest.
15 minuten wachten.....

.....geen malaria!!!!!!

En einde dag?
Bekend waranda-uitzicht:

En dus was Dirk vanmiddag weer vreselijk verkouden.
Geen malaria!!!
En is de “deeltjessessie” naar buiten verplaatst.

Niet omdat de waranda inmiddels is opgevrolijkt met een nieuwe Bralts-sculptuur.....

.....maar het feit, dat
Angie de op de achtergrond
zichtbare tafel had “gekuist” met
een vaatdoekje, resulteerde in een
baggervet oppervlak waardoor
alles er bijkans meteen af vloog!!!!

Wordt vervolgd.....

donderdag 21 juli 2016

Excuses, vandaag geen spetterende actiefoto's.
En acties spetteren hier toch al zo weinig.
Of het moet het frituurwerk van Angie zijn.
De tafel op de waranda en in de keuken zijn baggervet!!!!

Vanmorgen Richard doorgezaagd over ECG's en vanmiddag zouden we naar Jusif.
Nee dus.
Hij moest plots weg.

We kwamen voor vanmiddag Agnes nog tegen die aankondigde "this evening" met Henk naar de kleermaker te gaan.

This evening?

Ja, 4PM.

Noemen wij nog "vanmiddag".

Dus om 5:55PM, nu dus, zaten we zonder Agnes te hebben gezien aan het koude biertje en de knakworstjes die Angie ergens had opgeduikeld.

Henk heeft haar geleerd hoe die moeten worden opgewarmd.

Ze zouden bijkans voor het avondeten in de frituur zijn gesodemierd.

De middag is benut aan het uitzoeken wat er met al die vreselijke ECG-uitslagen is gebeurd. In Nederland is de uitslag "acute myocard infarct" voldoende om het hele "112-apparaat" in volle vaart te laten acteren. Hier niet.....

In de eerste plaats klopt de diagnose hier zelden, is een bug in de automatische beoordeling.

Maar verder zagen we nauwelijks of geen actie.

We hebben toen tien ECG's geselecteerd en de statussen laten opzoeken.

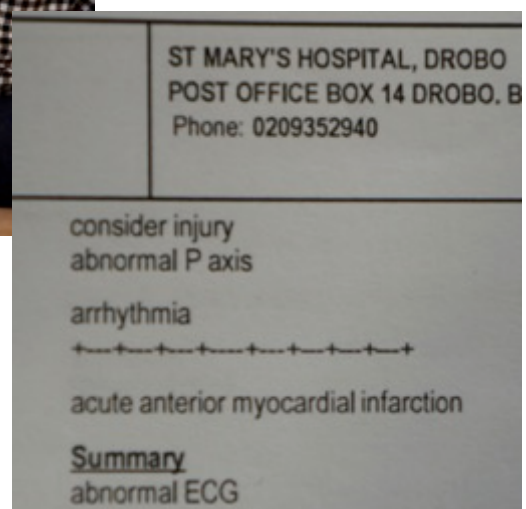
Resultaat?

Dr Dagoe kijkt inderdaad. Maar mag meer support van ons vragen.

De OPD kijkt er naar en als wij het hebben beoordeeld en dan is er inderdaad een conclusie aan verbonden.

Als Dagoe en wij er niet zijn?

Geen idee.

Gaan we verder uitzoeken.
Verrassenderwijs was er gelukkig wel enig effect van de ECG's waarneembaar.
Hadden we nog nooit gezien.

Verder nog wat spectaculairs?
Nee.

Ik ga jullie dus maar vervelen met wat karakteristiek-Afrikaanse details van ons speeltuintje.

Eerst loop je door het recent aangebrachte hek.
Fantasievol gelast.
De verbindingen zijn gemaakt met stukken pijp die voorhanden waren.
En de “fundering” suggereert een soliede constructie met beton, maar gaat nauwelijks dieper dan de graswortels.
Staat nog steeds!!!!

Gebruik van waterpas en soortgelijk meettuig is consequent vermeden.

Het volgt gewoon de Afrikaanse grond in alle (wind)richtingen.

Het speelhuisje.
De timmerman hebben we frequent niets zien doen.

En wat er wel is
gedaan.....

Waarom zou je een
spijker het hout
injagen als je het ook
gemakkelijker kunt
doen.

En waarom zou je iets exact

uitmeten, als er toch niemand
tussen zakt?

En een dak hoeft toch niet
waterdicht te zijn?
Decoratief is toch voldoende?

En van buiten zie je er echt niets
van!!

Moeten er maar geen mensen een
tukje in gaan doen als het
regent.....
Gebeurt dat dan?
Afrika.....

Leren we dan niets hier?
Jawel, kijkend naar onze eigen
bouwsels als schommels en bank,
hebben we kennelijk dezelfde
neiging.

Als het maar werkt!!!

Gaten moeten nog een
beetje worden
opgevuld en het takje
onder de schommels
zit er voor eeuwig.
En heeft resultaat!

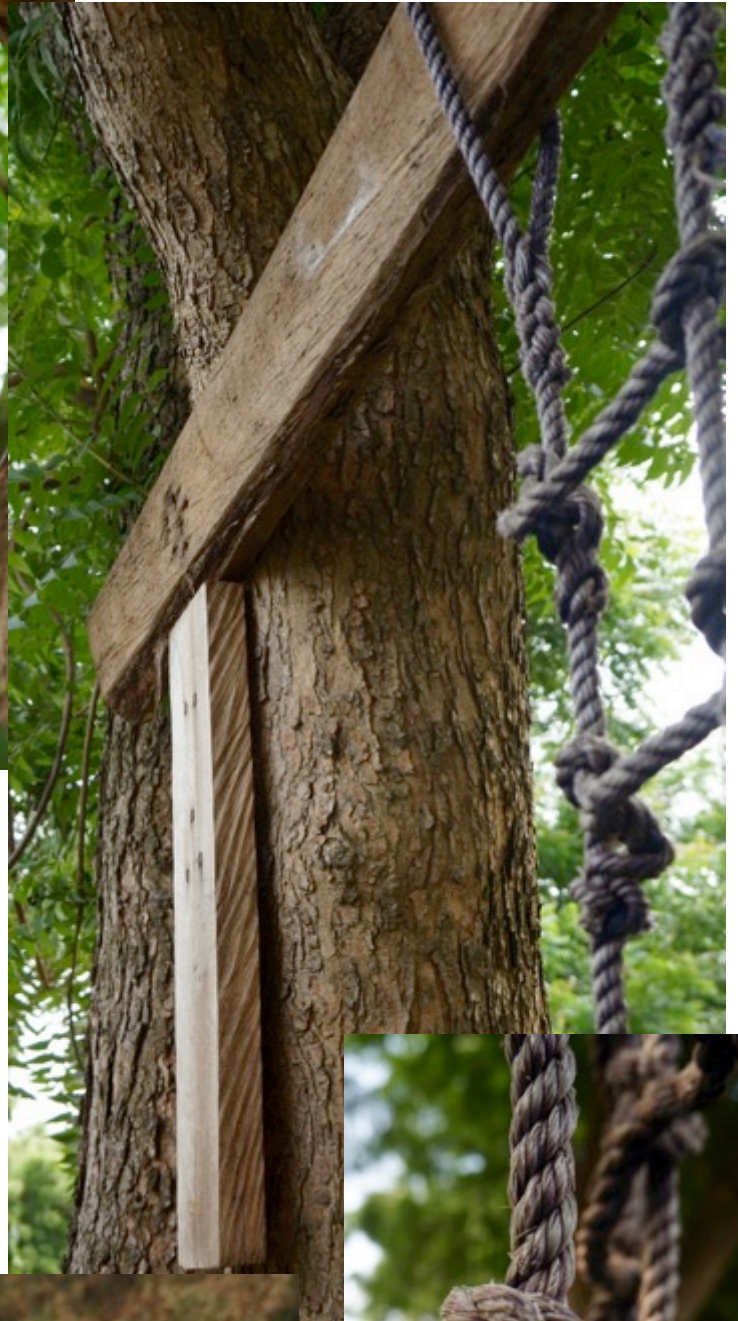
En we accepteren “gewoon” dat sommige
details wat “kwastachtig” zijn.
Valt toch niet op als Agnes heeft plaats
gevonden.

En maak vooral gebruik van steunpunten
die er moeiteloos groeien.
Niet ingewikkeld doen...

Een extra plankje met spijkers als al eerder getoond, kan natuurlijk geen kwaad.

Maar een oplossing als deze, om een groot deel van het lokale Ghanese kinderdom aan te laten hangen in een klimnet, zou in Nederland wat justitionele acties teweeg brengen.

Hangt en functioneert al meer dan een jaar probleemloos.

Voeg daarbij nog niet beschreven knoopsoorten om alles aan de bomen en balken te hangen.....

En het verkleurt alleen maar. Nog geen scheurtje kunnen ontdekken.

Mogen we een pietsie trots zijn op ons werk?
En echt, we hebben gezien hoe de Ghanese jeugd in staat is iets te mishandelen.

Zoals een niet perfecte lasnaad van een steun van de wipwap binnen de kortste keren werd afgestraft.

Hoe kleurrijk de bekleding van de
steuntjes ook moge wezen.
Onnodig aangebracht omdat de smid
een vriend heeft die wel eens

Dus.....

Het fraaiste stukje Afrikaanse bak-en-braad
kunst blijft echter het draaimolentje.
Opgebouwd uit duidelijk herkenbare
onderdelen als betonijzer en auto-assen....

En fijn meubelmakerswerk!!!!

Maar als het in gebruik is.....

.....en dat dan tevens door volwassenen!!!!

Vind dat we best een leuk stukje werk hebben neergezet met z'n allen.....

Wordt vervolgd.....

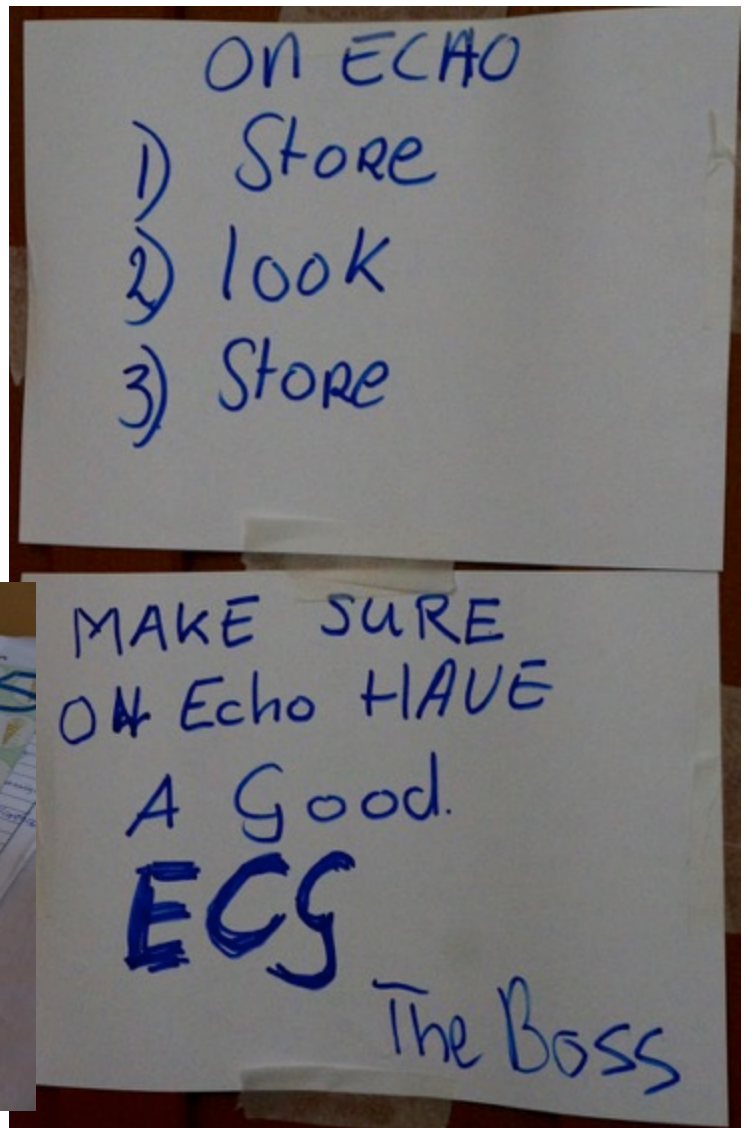
vrijdag 22 juli 2016

Einde eerste officiële werkweek hier in Drobo.

In de ECG-room zijn wat geheugensteuntjes opgehangen.

Waarom valt het gebruik van hoofdletters bij de signatuur mij op?

En er zijn nog wat statussen geselecteerd ten gunste van het ECG-project.

En we denken te weten hoe we kunnen bereiken, wat voor de patiëntenzorg nodig is. Complex, maar mogelijk.

Vanmiddag stond het overleg met de UNHCR-vertegenwoordigers Gregory en Richard gepland.

Daarvoor had Henk een hoop papier nodig voor zijn "white paper session". Dat zouden ze vast wel hebben bij het magazijn van St Mary's want het al gebruikte blok was vol "managementgekrabbel".

Was er dus niet!
Moest even een beetje worden aangeschaft bij een van de lokale

neringdoenden.

Daarvoor waren weer cedi's nodig die al een klein beetje schaars waren geworden.

De oplossing heet ATM machine.

De straat op....

En bij de bank was het bekende glazen hokje nog functioneel.

Weet wel, dat er met dat hokje een paar problemen kunnen zijn.

Het eerste is, dat het in de Ghanese zon meer warmte opbergt, dan een oven kan genereren. Het tweede is, dat ondanks vele aangebrachte briefjes, dat het tot meerdere uren geleden in onderhoud was, ook in de andere openingsuren pertinent weigert cedi's te produceren.

Vandaag echter probleemloos.

Terug over straat en langs de markt.

Het "koperen-ploert" gehalte van het weer is deze weken gelukkig beperkt.

En passant, dit keer letterlijk, nog even langs het kantoor van de V.I.P. bussen om een en ander te regelen voor de oktoberreisgroep van het CCNV.

Eerder deze ochtend was de hoofdverantwoordelijke daar naar Berekum.

Nu was de deur geopend.

Met een aanzienlijke hoeveelheid huisraad op straat!!

Voor de deur werd informatie en werden telefoonnummers uitgewisseld.

Kwestie van deze nummers even een paar dagen voor gepland busgebruik benutten en alles is geregeld met tickets en reserveringen. Gaan we in de week voor hun aankomst doen. Klinkt chaotisch, maar Ghana kennende klopt dit letterlijk "als een bus"!!!!

De bussen zelf zijn echt comfortabel.

Het ticketverkooploket is het "Ghanees-bemenste" tafeltje wat er voor staat.

Iets met commerciële uitstraling en zo.....

En de chauffeur heeft z'n plekje al met eigen slofjes gemarkeerd en gereserveerd.

Maar zonder gekheid, echt een prima bus.

En zo “knus” met die Afrikaans-gezellige gordijntjes.....

Rijdt non-stop naar Accra.
Tenzij je moet plassen.
Dan loop je naar voren
naar de chauffeur en meldt
hem dat.
Mag je misschien gebruik
maken van de
bermfaciliteiten.
Of wanneer je een
banaantje aan de kant van
de weg wil kopen.
Of een geit.....

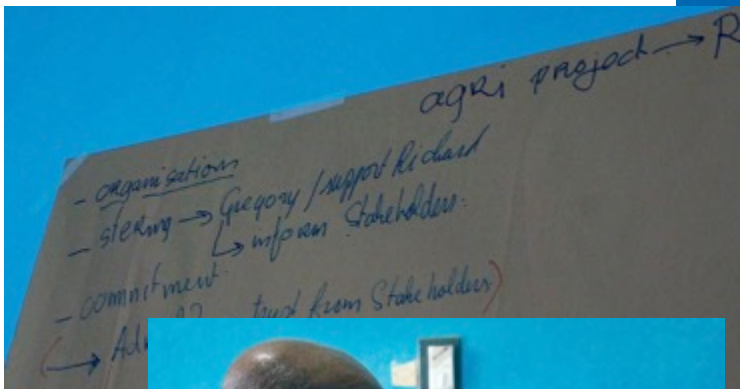
Heerlijk land.

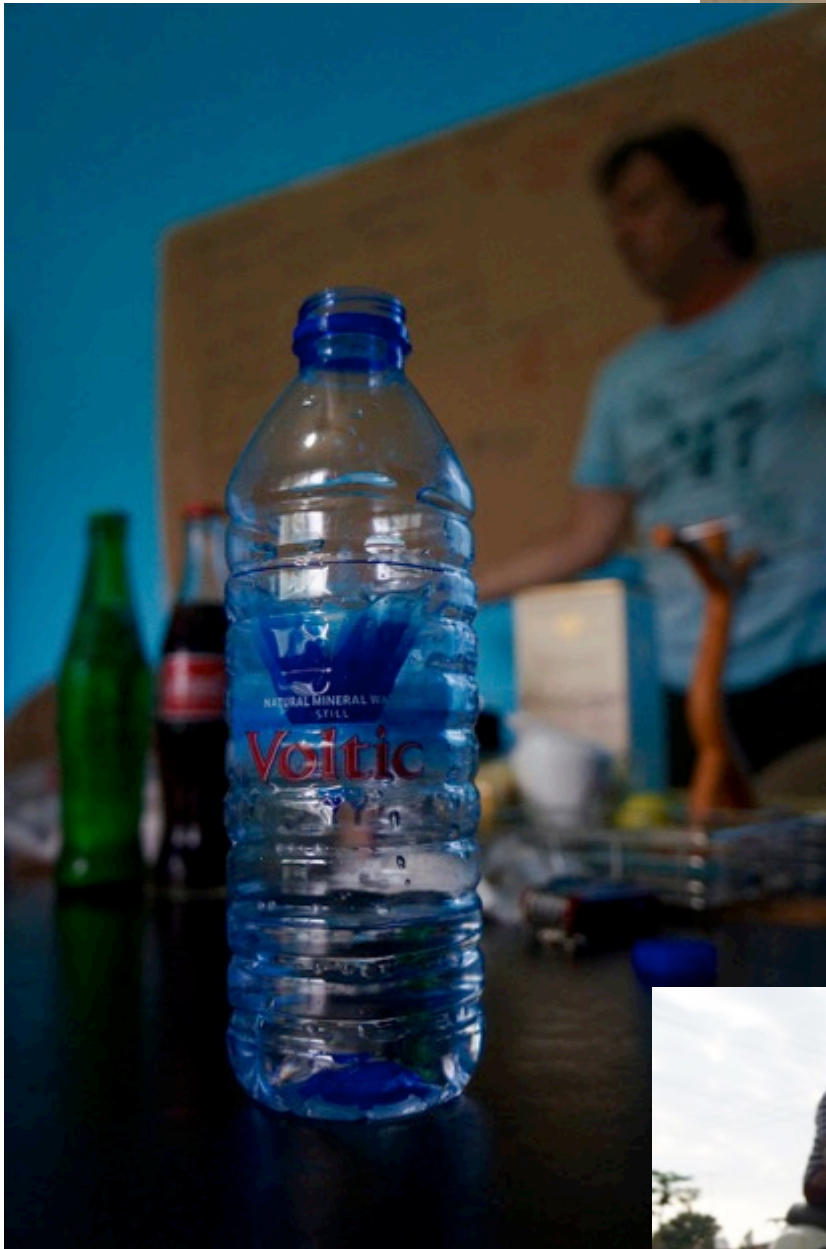
Wit papier voor de “white paper session”.
Denk je dus hier te kunnen kopen.
Was er niet.
Wel bruin pakpapier.
Veranderen we toch gewoon de naam van de bijeenkomst?

En dus startte na de lunch, kip-met-rijst, de allereerste, echte en originele “brown paper session” met Gregory en Richard.

Eerst een aarzelend begin.
Iets met elkaar leren verstaan en begrijpen en zo.
Maar allengs vlogen de ideeën en argumenten over en weer over tafel.
Ik zal hier niet gedetailleerd op in gaan.

Maar uiteindelijk waren we het eens over doelen, partijen en verantwoordelijkheden....

Heavy.....

Kansvol.....

Mits alle partijen hun verantwoordelijkheden ook accepteren.....

Dus.....

Dan mogen we eind middag best een biertje nuttigen.
Met wat Hollandse blokjes kaas.
En Angie's "brommertjeswalm".

Wordt vervolgd.....

zaterdag 23 juli 2016

Vandaag geen training.
Geen kamp.
Geen overleg.
Gewoon werk aan het speeltuintje.
Achter die muur tegenover de "hut".
Een muur die vanmorgen multifunctioneel bleek te zijn!
Waarom ook niet....

Maar blijf dan wel van ons
hekje af!!!!
Het is een hekje, geen
rekje!!!!

Niet dus.....

Maar Jusif had als verrassing de twee beelden voor het poortje alvast afgeleverd en tegen een boom gezet.

Mannetje....
Vrouwtje...
Handjes.....

Eigen werk naar analogie van de bank, die er al staat.

Moesten nog worden afgewerkt.
Leuk om met elkaar te doen.

Jusif & son
waren in
grootse vorm.

Dit alles onder grote
belangstelling van de Ghanese
jeugd

Terwijl “volwassen” Ghana deed waarin het uitmuntend is.....

.....een tukje!!!!!!
Is men hier uitermate bedreven in!

Alleen “volwassen” Ghana?
Welnee.

Het zit er al vroeg in en je kunt er niet
jong genoeg mee beginnen.

Het echte
werk ging
intussen
gestaag
verder.

Waarom moet ik bij deze foto aan een andere religie denken, dan de Afrikaans-traditioneel

En dat terwijl ik, tijdens het samenstellen van dit stukje, toevallig uit m'n iPod Mozarts
"Requiem" hoor?
"Lacrimosa"

Uiteindelijk vond alles
zijn/haar plek bij de
ingang van ons
speeltuintje.
Op lokaal-gebruikelijke
wijze met een pietsie
cement vastgezet.

Het enige onderdeel van het
hek dat, op het oog, enigszins
recht en waterpas is geplaatst.

En we hebben goede hoop dat alles blijft staan!!!!

Vanmiddag even naar het “atelier” van Jusif gelopen.

Z'n "design" tas stond gevuld met ander verpakkingsmateriaal.

En een gereedschapsrekje is volstrekt overbodig als je dak is gemaakt van golfplaat.

En er was weer volop interesse voor een tweetal "ubroni"!

En wie niet binnen durft te komen, gluurt gewoon door een kier in de schutting.

En dus kan Dirk de vrijgekomen ruimte in de koffers vullen met een uitbreiding van de maskercollectie.

Wordt vervolgd.....

zondag 24 juli 2016

Vandaag een kort "deeltje".

Vanmorgen weer met Agnes naar de kerk.

De bekende "funny car".

Kwam om 7AM het beeld binnen gerammeld.

Tijdens de rit brandde er een interessante combinatie van waarschuwingsslampjes op het dashboard, aangevend dat er iets aan de motor zou mankeren.

Hoe kan dat nou, hier in Ghana?

De dienst duurde drie uur en een kwartier.

Weer veel "sociale mededelingen".

Gelukkig ook weer een overmaat decibellen en ritme.

En nee, hij kan het nog steeds niet.....

De terugrit werd door Agnes ter plekke geregeld.

Waarna Dirk zichzelf plots in een Ghanese auto terug vond, die allengs verder werd gevuld met een dito familie.

Heel gezellig.

Kende de mensen nog niet.

Heel gewoon....

Angie serveerde rond 11AM een soort brunch.

Een fantasievolle combi van Ghanees
geroosterd brood, de Ghanavariant van
een boerenomelet en salade met
sardines.

We wennen aan veel.....

Foto is van het eindresultaat.....

Vul maar met alle
voorstellingsvermogen in.....

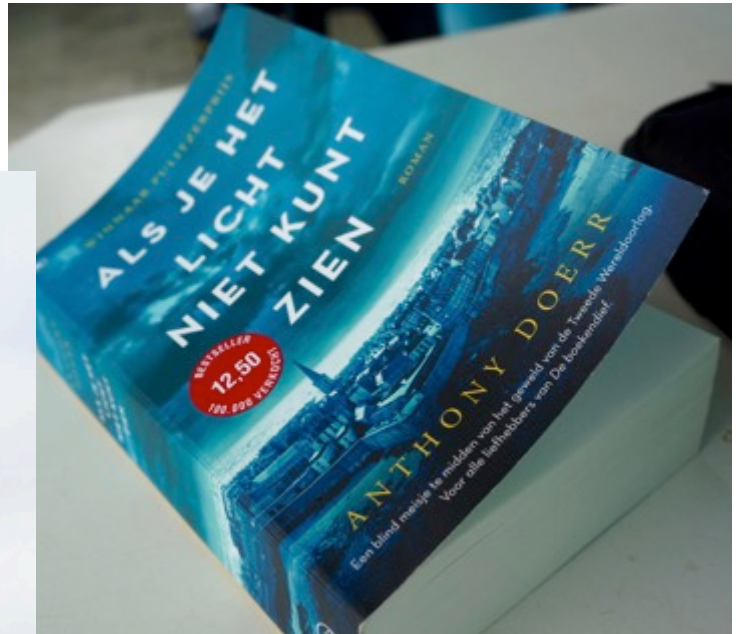

De tafel is nu
getransformeerd tot
bruikbaar-voor-de-
zondagmiddag.
MacBook, iPod,
headset etc.....

Gereed voor een
zeer beknopt
"zondagsdeeltje".
Zal het morgen
goedmaken.
Dan weer even naar
het kamp.

Nu even wat dingen laten bezinken.....

Wat lezen.....

Terwijl buiten twee beelden na een gezamenlijk aangebrachte nieuwe laag coating, opgewekt naar niet-verse peut staan te meuren!!!!

Wordt vervolgd.....

maandag 25 juli 2016

Weekend weer voorbij.
De laatste twee werkdagen hier.

Maandag wasdag?

Oh, daarom is nu zelfs ons speelhuisje gepromoveerd tot huisraad?

Na enig achter-uit-z'n-strot-praten van Frank was ook het brommertje geparkeerd waar dat verondersteld wordt te geschieden.

De twee uurtjes training door Henk aan het begin van de ochtend werden alleen bezocht door Emmanuel.

Tony?

Geen idee.

En dat terwijl er op het terrein voor de ER een open vrachtwagen, met houten hekwerk rondom, werd geparkeerd.

Personeel van ER en een politieman met handschoenen en mondklappertjes.

Er was ergens iemand dood aangetroffen.

Wordt dus zo vervoerd?

Afrika blijft me verbazen.

Heb hiervan maar geen foto's gemaakt....

Om 10AM verscheen Yaw met een twee-weken-nieuwe Toyota pick up van St Mary's. Hobbelde veel geluidlozer over de "funny road".

De weg waarop wij plots een slingerend oliespoor ontwaarden en ons afvroegen hoe lang dat zou kunnen worden.

Het antwoord verscheen al ras in beeld in de vorm van een gestrand busje met een onmiskenbare olieplas er onder.

Deur open.

Chauffeur tukkend voorin.

In afwachting van "redding"

De laatste paar uurtjes kamp van deze reis.

Hoofddoel was de inventarisatie van de compleetheid van de computers.

M.b.v. Frank.

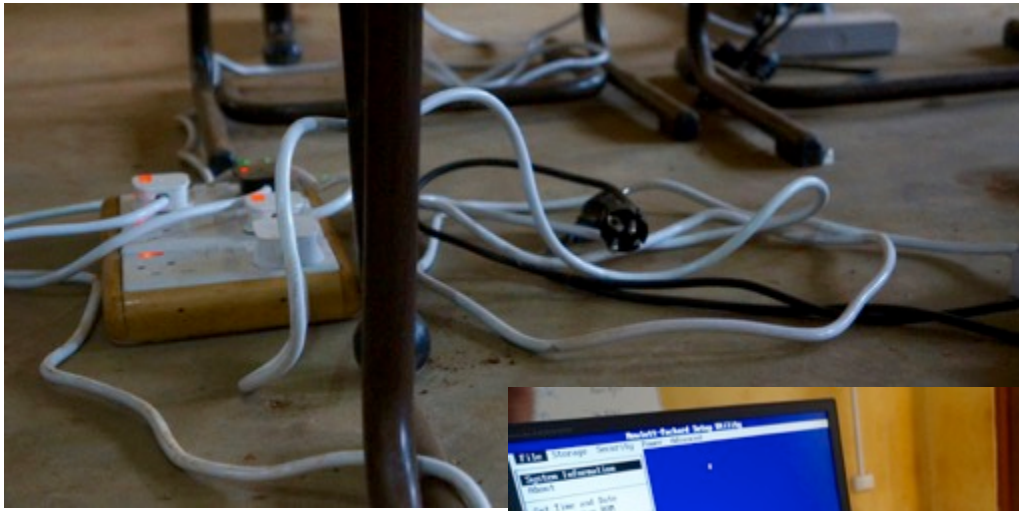
Men had al een lijstje gemaakt.

Konden we zomaar weer wat van schrappen.

Blijft een boeiend proces.

Maar ja, we hadden de computers wel geregeld, dus ze moeten wel werken.

Er werd al aan
gewerkt.
Er was al veel op
Afrikaanse wijze
aangesloten.

Je sluit op een vrolijk
verlicht verdeelblok net
zoveel aan tot de stoppen
doorslaan en alle lampjes
weer uit zijn!

En dat alles onder belangstelling van buiten.....

Buiten arriveerde de auto met ingrediënten voor het School Feeding Program.
Het hele bedrijf was al in volle gang en het koken hebben we helaas niet kunnen meemaken.

En uiteraard moesten we weer even kijken hoe alles werd uitgedeeld.
Lange dubbele rij wachtende kinderen.
Bordje
in de
hand.

Touching!!!!!!

Nog meer verrassingen?
O.a. een kleermakers-
“atelier”.
Ik laat de plaatjes spreken.
Er zou niets zijn.
Zit één man te werken.
Verkoopt niets buiten het
kamp.
Iets met organiseren etc?
Alles was hier al perfect
“georganiseerd” en
geordend.....

Stapel oude zooi,
perfect bruikbaar
voor onderdelen?

Je blijft hier van de ene in de andere verbazing vallen.

We hebben niets!

Oh?

Maar weer eens een “brown paper session”?

Weer een bevestiging van ons idee, dat er veel opgelost zou kunnen worden door anders organiseren.

Maar ja.

Er is nog iets hardnekkigs als een cultuur.

Buiten bij de school was het tafelvoetbal in gebruik te zien.

Deed ons goed!

En Sr Judith deelde advocaattoffee's uit!

Werd daarna een wat plakkerig spel!

Nog even een "Miffy" aan Blessing geven.
Vonden we terug op de rug van een tante.

Wat een verschil met vorig jaar.

Voorlopig afscheid van Sr Judith.
Een groots mens.
Maar geen gevoel voor "fashion".
Het regende.

Vanmiddag nog even wat cedi's ontworsteld aan een aanvankelijk weerbarstige ATM-machine.

Om wat geweven stof te kopen.

In een zaakje in een zijstraatje waar bij de buurman ook andere handel wordt verkocht.

Ik heb me nog even afgevraagd of de Coca-Cola reclame op de achtergrond suggereerde, dat je ook dat daarin kunt bewaren. Heeft niet mijn voorkeur.....

Morgen laatste werkdag.

Naar de markt voor kruiden.

Internet inchecken.

Koffers pakken.

Barbecue!!!!!!

Wordt vervolgd.....

dinsdag 26 juli 2016

Laatste werkdag.

Ontbijt met pannenkoekjes.

Laatste puntjes-op-de-i van de echotraining van deze reis.

Nog ECG's en ritmes?

Richard niet meer gezien.....

Onze werkplek.

Vol interessante details.

Kleding die overal hangt.

Waarbij het vooral belangrijk is om te weten wie iets heeft gedoneerd.

Niet wie verantwoordelijk is voor het onderhoud.

En als het dan kapot is, dan laat je het gewoon ergens liggen.

Of hangen.

En dan gebruik je gewoon iets wat nog ergens in een zakje niets ligt te doen, terwijl dat niet bedoeld is als vervanging.

Waarna dat proces zich herhaalt.

Net zolang tot alles kapot is.

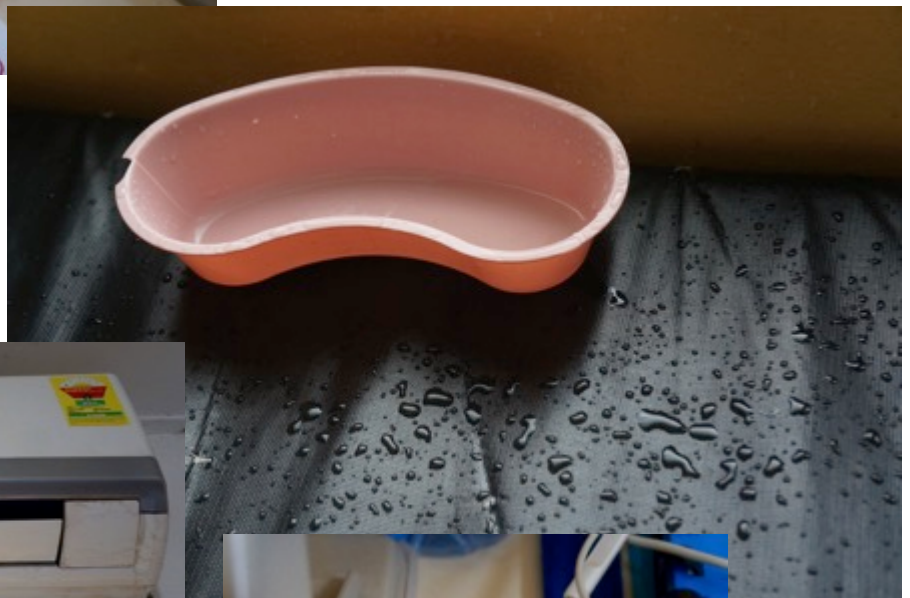
En dan komt er ongetwijfeld een hulpvraag naar Nederland om nieuwe onderdelen.

Maar we hadden jullie toch gezegd zelf voor je spullen verantwoordelijk te zijn?

En het geld dat ermee wordt verdiend is toch ook voor onderhoud?

Stilte.....

Slechts verstoord door het constant incontinente druppelen van de airco,

die optimistisch z'n best doet een onhaalbare temperatuur te realiseren.

Details.....

.....en Afrikaanse “orde”

Vanmiddag even naar de markt voor kruiden.
Seats voor morgenavond zijn vanmorgen geregeld.
Hopelijk vanmiddag nog evaluatie met het managementteam.
Immer een verrassing.
Ook of het doorgaat.
4PM lijkt er een barbecue te zijn geregeld.
Wordt ongetwijfeld vreselijk gezellig.

En zo eindigen alle deeltjes iedere keer:
“morgen weer terug.....” of iets dergelijks.
Laatste “Angie-ontbijt”.
Vier uurtjes St-Mary’s busje naar Kumasi.
Om 3:15PM de Starbow vlucht naar Accra.
Avondje wachten op het vliegveld van Accra.
Nachtvlucht terug naar Nederland.
Klaar voor de cultuurschok van terugkeer in Nederland.
Ja, het zal zalig zijn weer eens een royale hoeveelheid echt warm water uit een douche op je lijf te voelen plenzen.
Ja, we missen gewoon soms wat “Hollandsche” smaken.
Ja, stilte en privacy kunnen verrukkelijk zijn.
En toch.....
Ik heb het vaker beschreven.
Iets met stukjes “zelf” die hier in dit wonderbaarlijke land achterblijven.
Stukjes die zijn geïncorporeerd in het “systeem” van al die opmerkelijke mensen, die we hier kennen.
Terwijl diezelfde mensen onlosmakelijk zijn verankerd in jouw eigen “systeem”.
Een “systeem” dat niet mag worden verward met “vriendschap”. Dat is iets anders.
Laatst heb ik van Desmond Tutu een boekje gelezen.
Hij sprak daarin over het Afrikaanse begrip “ubuntu”.
Alle mensen zijn verbonden met elkaar en afhankelijk van elkaar.
Of zoiets.....
Zit er niet veel naast.
Je ervaart het hier dagelijks en intens.

En ondanks al onze ervaringen hier, komen we steeds meer dingen tegen die we niet (in ieder geval niet nu) snappen.

Hoe leg je uit, dat een ieder hier zich uiterst bewust is, dat die afhankelijkheid er is?

Hoe verklaar je dat hun probleemsigalerend vermogen extreem ontwikkeld is, terwijl hun probleemoplossend vermogen het iedere keer weer laat afweten.

Waardoor wij als “rich ubroni” worden bestookt met vragen als “gimmie.....”, of hoe je dat ook moge spellen.

En als we dan uiteindelijk de realiteit hier onder ogen krijgen, dan blijken verrassend vaak (nagenoeg) alle ingrediënten voor een definitieve oplossing al aanwezig te zijn.

We hebben er deze weken zo vaak over gesproken.

We hebben de indruk, dat er een onervarenheid is in plannen in de toekomst.

In systematisch een doel bepalen, anders dan het dagelijkse doel.

In onervarenheid in denken, organiseren en werken als en in een team.

Om vanuit dat teamwork met gebruik van al die al aanwezige middelen te komen tot permanente oplossingen van problemen, die nu als dagelijkse “brandjes” worden gezien en derhalve alleen maar kortdurend worden “geblust”.

Cultuur.

Natuurlijk.

Daarom ook voor ons zo leerzaam.

Een cultuur die zich heel geleidelijk voor ons openbaart.

En daardoor allengs begrijpelijk wordt.

Maar in dat zich ontwikkelende begrip mogen we nooit onze doelstellingen uit het oog verliezen.

Het doel is niet oneindig te blijven geven.

Het doel mag best zijn, dat we elkaar dusdanig helpen, dat die hulp uiteindelijk niet meer nodig is.

Schier onhaalbaar. Ik weet het.

Maar ik zou ieder individu en iedere, al of niet grote, hulporganisatie willen aanraden om zichzelf bij herhaling af te vragen of hij of zij niet bezig is met het (niet) oplossen van het bodemloze-put-probleem.

Het is niet met elkaar te rijmen, dat enerzijds het rechter handje voortdurend wordt voorgehouden om te worden gevuld, terwijl samenwerking met het bijbehorende linker exemplaar een effect kan hebben dat door beide niet meer kan worden gedragen.

Wij hebben dat onderwerp afgelopen weken uittrenturen besproken en zijn het ons ook bewust geworden.

En vanuit die bewustwording hebben we bij voortduring gezocht naar oplossingen in de sfeer van selfsupporting systemen.

Absoluut niet de eenvoudigste weg.

Maar mogelijk kansrijk.

Daarom:

wordt 2 oktober 2016 vervolgd.....